

Den fødte leder

Kurven for karrieren er stadig stigende for den 34-årige underdirektør Peter Thøgersen, men alligevel har han planer om en brat omlægning af sit professionelle liv. Han tror på, at alting kan lade sig gøre.

Benzin, kolbekaft, blaffer

Køen til kiosken er imponerende lang. Mængden af børn med sodavand, slik og Anders And blade er næsten lige så imponerende som mængden af deres forældre. Varmen gør de mindste børn hysteriske og skrigende, forældrene ser bare opkogte og trætte ud.

»Det er sgu' da utroligt, at de ikke har en kø for dem, der bare skal have benzin«, siger en stemme bag dig. Du smiler. Du holder din søn Kristoffer på fire år i hånden.

»Du kan betale med kreditkort ude ved automaten«, siger du uden at vende dig. Køen bevæger sig et par skridt frem. »Hvad sagde du?«, spørger stemmen med en snert af forurettelse.

Du vender dig om. Der står en midaldrende mand med et rødt ansigt. Hans krøllede skjorte er våd under armene. Du smiler til ham. Du går ud fra, at staklen ikke har air condition i bilen.

»Du kan betale med kreditkort eller Dankort ude ved automaten«, siger du igen, med den samme behagelige stemme. Under smilet ligger den lille antydning af hån, som man ikke kan sætte fingeren på, men som man alligevel kan fornemme. Den du også bruger under møder med nedprioriterede medarbejdere. Du venter på en respons fra den vrisne person, men han ser bare surt på dig. Du vender dig om igen med et smil. Du har det lidt bedre nu, men mærker alligevel trangen til at ringe til nogen på din mobil. Eller tjekke din mail. Der sker garanteret et eller andet ude i verden.

Du kigger rundt på menneskemængden af knap så ferieglatte mennesker, der fylder det meste af den enorme tankstation. Der er endda kø ude ved benzinpumperne. Du mærker sveden bryde frem forskellige steder på kroppen.

Du kigger på skiltet med kaffe og gyser. En iskaffe lavet på espresso, kold skummetmælk og en smule sukker ville køle dig, opkvikke dig og give dig en smule sukker. Men alt hvad

de har er ondsksfuldt udseende kolbekaft. Så vil du hellere undvære.

Nogen prikker på din skulder, og et kort sekund fortryder du din dumsmarte bemærkning. Fyren har garanteret taget mod til sig. Det trækker sig et øjeblik sammen i maven på dig, og du vender dig.

»Hej Peter«, siger et svagt bekendt ansigt, der smiler. Ansigtet tilhører en yngre mand i en smart lys hørjakke, som du med næsten hundrede procents sikkerhed genkender som en Hugo Boss jakke. Du har selv haft kig på en mage til. Du kan ikke umiddelbart genkende ansigtet.

»Jamen hej, nå du er også fanget på motorvejen«, siger du og smiler bredt. Du slipper Kristoffers hånd, og rækker den ud til den fremmede bekendte.

»Ja for Søren, det må du nok sige«, siger den fremmede og får øje på Kristoffer. »Og du må være Kristoffer«, siger han og sætter sig på hug. Han rækker hånden ud mod Kristoffer, og Kristoffer giver ham smilende hånden. Den fremmede griner forstående på en måde, der fortæller dig, at han selv har børn. Du ser på ham et par sekunder mere, men der dukker ikke noget op.

»Hør, du må virkelig undskyldte, men jeg kan faktisk ikke lige placere dig«, siger du med et undskyldende smil.

Den fremmedes smil falmer et par grader, men forsvinder ikke. »Jørgen Olesen. Fra Nordisk Film«, siger han. »Vi arbejdede på Møller kontrakten i vinter«, fortsætter den fremmede Jørgen.

Billeder af den unge mand i et mødelokale dukker op. Frokost på restaurant. Cigaretter. Marlboro Light.

»Selvfølgelig«, siger du uden at smile mindre. »Café Ketchup. Du havde et lyst Armani jakkesæt«, siger du og Jørgen smiler ved at blive genkendt.

»Nå, hvad er der gang i for tiden«, spørger Jørgen kækt.

Du skal lige til åbne munden og fortælle, at du er blevet afdelingschef med direktørstatus, men tøver så med et svagt smil på læberne. Du overvejer at fortælle ham, hvad du skal nordpå, men giver ham i stedet en sludder for en sladder.

Den sommervarme og benzindampende luft føles næsten frisk, da du træder ud fra tankstationen.

»Undskyld, men skal du nordpå?«, spørger en ung pige, der står ved indgangen. Hun er måske i starten af tyverne. Måske yngre. Du ser på hende. Hun er ung, mørke bukser, der ser alt for varme ud, en skjorte, der er bundet omkring maven, så du kan se ringen i navlen. Hendes hud er brun. Håret er halvlångt og sort. Det ser en smule fedtet ud. Du kan næsten fornemme en svag duft af sved omkring hende.

»Hvor skal du hen?«, spørger du uden helt at vide, hvorfor du spørger, for det sidste i verden du kan forestille dig er at tage en ung pige med navling med hen til bilen og Julie og sætte hende på bagsædet sammen med Kristoffer.

Bilen er vigtig for Peter Thøgersen. Både som transportmiddel og statussymbol

Peter sammen med sønnen Kristoffer

»Nordpå«, svarer pigen og smiler lidt forsigtigt til dig.

»Ja, det er vel ikke helt nemt at finde et lift i det her feriehovede«, siger du og griner kort; grinnet forvandler sig til et bredt smil. Kristoffer trækker lidt i dig.

Hun ryster på hovedet. Hendes hår er ikke fedtet. Det er bare tungt, bemærker du, og hendes duft rammer dig som et behageligt køligt sprøjt fra en vandslange. Hun er lidt rød om øjnene, men man spørger ikke unge, fremmede kvinder om de har grædt.

»Nej, det er heller ikke fordi, at jeg er så vant til det med at blaffe, men jeg har lige mistet min kørelighed. De fleste har bilen fyldt op med bagage«, siger hun og du bemærker, at hun kigger kort på dine blanke, sorte sko.

»Ja, det har jeg desværre også«, siger du med sympati i stemmen, og du kan se et kort snert af skuffelse i hendes ansigt. »Men held og lykke med det«, fortsætter du og smiler bredt til hende.

Hun smiler tilbage. »Det går nok«, siger hun. Du rækker, uden helt af vide hvorfor, ud og giver hendes skulder et klem, før du vender dig om og går ned mod Audien, hvor Julie sidder og venter. Havde du været alene, var hun kommet med.

Du stopper fem meter fra bilen. Julie sidder på forsædet med lukkede øjne. Sideruderne er oprullede. Hun har uden tvivl aircondition anlægget tændt. Motoren kører. Julie er 34 år. Hun tænder dig stadig for vildt, når hun i g-streng bøjer sig ned for at samle sine strømper op. Eller når hun i lang kjole smiler og blinker til dig forbi alle gæster tværs gennem balsalen. Hun er smuk. Men hun er ligeglad

med nyhederne. Hun forstår ikke, hvordan du tjener dine penge. Og hun er ligeglad. En rød Jaguar E Type kører langsomt forbi. Du flytter dit blik og følger den med øjnene. »5,3 liter på tolv cylindre Kristoffer«, mumler du til din søn. Du hører den gamle og ustyrligt store motor rumle tung og godt. Du stirrer efter den og pludselig løber en tåre ned af kinden på dig. Du tørrer den væk. Kold luft strømmer dig i møde, da du åbner døren til Audien. Julie kigger op. »Tag lige Stoffer. Jeg glemte ... noget«, siger du og sender hende et smil. Hun tager ud efter din hånd. Du trækker den til dig. »Er der noget galt«, spørger hun og lægger ansigtet i bekymrede folder. Du ryster på hovedet. »Jeg tror bare hellere, at jeg lige må bruge toilettet«, siger du. Hun lettet og tager imod jeres søn.

Du er på vej til Svinkløv Badehotel i Nordjylland, for at præsentere ideen om bogcafeen for to investorer. Din gamle ven Nikolaj Rosholm har inviteret dig og de fire andre fra jeres gamle klub. Drømmeklubben. For mange år siden drømte I om, hvordan I bliver rige og lykkelige. Drømmene blev til planer. Ideer. Forslag til forretninger. Tanker om det perfekte kup. Erhvervsplaner blev analyseret over billig rødvin på kollegieværelser. Blev forkastet. Udviklet. Blev aldrig til noget.

Bogcafeen har overlevet 10 års evolution. Hvis det lykkes jer at overbevise investorerne, og de giver jer penge, betyder det ... ja, så betyder det, at I endelig går efter den store gevinst.

Peter Thøgersen, underdirektør

Drøm som 20-årig: At blive den nye Maersk.

Hvad troede han dengang, at han ville være: Børsmægler.

Hvad endte han med at blive: Afdelingschef hos et stort konsulentfirma.

Hvad drømmer han om nu: At starte en bogcafé sammen med sine venner.

Hvad drømmer han om, når lyset er slukket: At blive succesfuld rigmand.

Hvilken uddannelse tog han: Handelshøjskolen, HA HD, MBA.

Månedsløn: 62.000 kroner. I alt efter skat: 48.000 kroner.

Bopæl: Villa (Nordsjælland) fra 1934, 233 kvm. Vurdering: 4.3 mill kr.

Månedlig husudgift: 24.000 kroner.

Bil: Audi A6 Station wagon 2,4 liter. (680.000 kroner)

Månedlig udgift til bil (beskatning af firmabil): 8.700 kroner

Kone/Børn: Ja/Ja

Ansvar på en 1-10 skala: 9 (Lederstilling, hustru uden indkomst, et barn, eget hus, egen bil)

Yndlingskaffe: Caffe Latte med letmælk og en smule sukker.

Peter er vant til at skrive under på kontrakter

Flashback 1992 #1:

Drømme, weekend, virksomhed

Cigaretten lå tørt mellem dine fingre. Du så at Karsten, sendte cigaretten et ondt blik. Du overvejede at tilbyde ham en, men ... nej, ikke Karsten. Der var ingen grund til at pine Karsten. Du vidste, hvordan det var at kvitte tobakken.

”Jeg går lige på toilettet, mens jeg overvejer et kækt svar”, sagde Thomas og smilede til dig. Du smilede igen. ”Tag dig bare god tid”, mumlede du og så efter ham.

Restauranten var så småt ved at være tom for spisende gæster. I havde formået at trække jeres kaffe ud med billig cognac og dyr whisky, efterfulgt af et par flasker af husets rødvin, som var drikkelige, når smagsløgene var bedøvet med mad, sprit og cigaretter.

”Tre brandy til Nikolaj”, mumlede Adam og skrev noget på en serviet. Nikolaj nikkede, selv om Adam ikke så det. Karsten sagde ikke noget, men kiggede på dig. Der var en eller anden form for misbilligelse i hans blik, som du ikke kunne sætte fingeren på.

”Hvad?”, spurgte du og slog uskyldigt ud med armene i en voldsom gestus.

”Hvad med dine egne?”, spurgte Karsten stille. Adam hævede blikket og så skiftevis på jer.

Martin nikkede og tømte sit glas. ”Sjovt, det sad jeg egentlig også og tænkte på”, sagde han.

”Mine egne hvad?”, spurgte du, selv om du ikke var i tvivl om, hvad han mente. Du ville høre ham sige det.

Det er 1992. Peter sidder på en restaurant sammen med sine fem venner. Om et års tid er de færdige med deres uddannelser. De taler om penge. De taler om deres fremtid.

De taler om deres drømme. Igen. Det er et tilbagevendende emne. Snart skal de ud i den virkelige verden. Tanken om at de seks sammen kan skabe noget, der kan gøre dem rige og lykkelige, skal snart blive virkelighed, hvis det ikke bare skal forblive drømme. Snart vil klubbens medlemmer forsvinde hen, hvor arbejdet gror.

”Dine egne drømme Peter. Hvis du synes, at det er så skrækkeligt, at Thomas ikke har nogen drømme, må vi andre så ikke høre dine”, sagde Martin.

Inden du nåede at svare, brød Karsten ind. Han lænede sig frem, smilede og rystede på hovedet. ”Og du behøver ikke fortælle os, at du ikke synes, det er spor skrækkeligt, at Thomas ikke kender sine drømme. Bare fortæl os, hvad dine egne drømme er”, sagde han. Du tav, bed dig selv i læben med et smil. Karsten havde ret. Martin havde givet dig en åbning til at tale udenom, og du havde taget den, hvis ikke Karsten havde stoppet dig. Adam viste Nikolaj noget på en serviet, og Nikolaj rystede imponeret på hovedet. Du kunne se, at de alligevel fulgte med i, hvad I talte om.

”I kender mine drømme”, svarede du. ”Jeg vil være rig, magtfuld og uafhængig”, sagde du. ”Og jeg vil nå til mit mål ved at blive direktør som 30-årig og have min egen succesfulde millionvirksomhed inden jeg bliver 40, hvorefter jeg vil læne mig tilbage, trække i trådene fra kulissen, nyde min familie og invitere mine fem dejlige venner på weekendbesøg uafbrudt”, sagde du.

”Den med weekendbesøget kan jeg meget godt lide”, mumlede Adam og fortsatte på regnskabet.

”Det kan jeg også”, sagde Karsten. ”Men så må du jo have noget af et hus, hvis du har plads til os alle sammen”, sagde han.

”Hvordan vil du blive så rig, hvis 100.000 om måneden er maksimum som lønslave”.

Du tøvede. Du vidste, at det var et ekstremt fåtal af danske direktører, der tjente over to millioner kroner om året, og de led ofte under at have et ekstremt skattetryk.

Nikolaj rykkede frem. ”Jamen, hvorfor gør I det så svært. Vi skal starte vores egen virksomhed”, sagde han, som om det var det mest naturlige i verden.

Du lænede dig tilbage i stolen, så på dine fire venner og smilede bredt. En glæde boblede i dig, en glæde som var svær at styre. En glæde over, at det kunne lade sig gøre, hvis I bare gjorde det. I kunne starte en virksomhed

sammen. Der var ingen grænser. Alt var muligt. Nikolaj sad derovre og var ved at gå til, fordi han tvang sin hjerne til at køre på lavt blus, så han ikke løb 100 meter foran jer andre i samtalen. Sjældent havde du mødt et så stærkt organisatorisk talent som Adam, der selv i beruset tilstand kunne huske, hvem der havde drukket hvad. Karstens intuition omkring mennesker var uhyggelig. Martin der under ethvert pres udsendte en smittende ro.

»Vi kan åbne bogcaféen«, sagde Nikolaj, i samme øjeblik som Thomas satte sig ved bordet igen. Han smilede og satte sig.

Det var ikke første gang, at ideen var blevet fremsat. Det var uden tvivl den idé, I diskuterede mest, men der var mange forhindringer. Loven krævede, at man skulle være boghandler for at sælge bøger. Stort problem. Ingen af jer, ville tage den uddannelse, og I havde ikke lyst til at involvere andre i jeres plan. Desuden ville etableringsomkostningerne løbe op i mange millioner, og der var ingen sikkerhed for, at konceptet ville slå an i Danmark. På trods af at bogcaféer var et kæmpe hit i både USA og England.

Ragekniv, barbersprit, sæbe

Det summer for dine ører, da du går tilbage mod benzintanken og cafeteriet. Små prikker viser sig for øjnene af dig. Du undviger en familie, der fylder det smalle fortov og haster

Peter drikker kun god kaffe

mod toiletterne. Du knalder døren op til det sterile rum. Vandet i håndvasken er lunken men føles koldt mod dit varme ansigt. Du ser dig i spejlet, vandet løb ned af dine kinder i store dråber.

»Fuck«, siger du halvhøjt til dit spejlbillede.

»Hvad har jeg gang i?«.

»Er der noget galt«, spørger en ældre mand ved siden af. Han står og barberer sig. Du kigger lidt forundret på manden, der løfter hagen og fører en gammeldags ragekniv op mod halsen. I et kort sekund tror du, at manden skærer sin hals op, men i stedet lægger han et perfekt strøg og tørrer sæbe og skægstubbe fra kniven af i et stykke papir.

»Hvad? Næ ... nej selvfølgelig ikke«, siger du hurtigt. Du kan mærke blodet banke i dine tindinger, og du smiler bredt til manden.

»Du ser ellers ikke så frisk ud«, siger den gamle mand. »Hvad er det du har gang i?«, spørger han og vender sig. Under barbersæben kan du se, at han smiler.

»Hvad jeg har gang i? Jeg kan ikke lige se hvordan det ...«, begynder du, men går så i stå. Du ser på manden ansigt, der er fyldt med rynker. Kigger fascineret, mens kniven glider over den gamle hud.

Du smiler pludseligt. »Min far barberede sig sommetider med en ragekniv. Det var mest ved ... hvis han skulle til fest, eller sådan noget«, siger du og føler dig lidt dum over at stå og sige den slags til en fremmed mand. Du fanger hans blik. »Har du prøvet at stå i en situation, hvor du ... hvor du lige pludseligt kommer i tvivl om det du gør er det rigtige?«,

Dyre vaner dør sjældent

Peter Thøgersen lever livet hurtigt, men mister aldrig overblikket

spørger du langsomt, men inden den anden mand kan nå at svare, fortsætter du. »Jeg mener, alting går som det skal, det kører på skinner, men alligevel vil du ikke bare ændring retning, men simpelthen skifte spor, og du ved ikke ...«, siger du og går i stå.

Den gamle mand nikker og styrer barberbladet ned over kinden. »Om det er det rigtige tog, du skifter over til. Fortsæt endelig«, siger han. Du nikker langsomt. »Jeg skal mødes med mine venner. Det er der ikke noget underligt i. Vi plejer at mødes ret ofte, men ... vi har planer om at åbne en bogcafé. Det er en skide god idé. Vi har et møde med et par investorer, som sandsynligvis vil skyde penge i projektet«, siger du og griner lavt.

Den gamle skyller sit ansigt i koldt vand og tørrer det i et håndklæde. Hans hud er brun, håret næsten hvidt og egentlig ret langt. Han vender sig mod dig.

»Jeg har selv gjort underlige ting, og det er ikke det hele, der har været lige fornuftigt. Sommetider skal man satse. Du har aldrig prøvet at være selvstændig?«, spørger han og du ryster på hovedet.

Den gamle mands ansigt bliver alvorligt. »Det er ikke for sjov. Det har givet mig nogle af de værste nederlag i hele mit liv. Det er ti gange værre, at dreje nøglen om på sin egen virksomhed for sidste gang, end det er at blive fyret«, siger han og hælder barbersprit op i hænderne fra en flakon uden navn på. Du kigger fascineret på de eksklusive barbergrejser der ligner noget fra det forrige århundrede. Tanken om, at jeres virksomhed kunne blive en fiasko havde slet ikke været omkring dit hoved, hvilket du finder interessant.

Du nikker. »Det er heller ikke noget, jeg har planer om at afprøve. Det er bare det ... altid at være ansat. Det gælder bare om at skifte job ofte nok. Loyaliteten er død. Jobskifte og lønhop lever. Det er ... trist«, siger du og kigger afventende på gamlingen.

Han smiler til dig og masserer barbersprit ud på den brune, rynkede hud. En sær duft af østerlandske krydderier når dig, men den er ikke tung.

»Er du glad for dit arbejde?«, spørger han. Du tænker dig om og forestiller dig, at du skulle blive de næste 25 år i samme firma. »Ja, jeg glad. Jeg er gået fra chefkonsulent til afdelingsleder til underdirektør, men nu begynder kurven at flade ud. Om et halv år begynder jeg at spise frokost med nogle venner fra PriceWaterhouseCooper og så ...«, siger du og smiler.

»Du spiller spillet«, siger den gamle mand og pakker sine barbergrejser væk. Du nikker. »Ja, og jeg er god til det«, siger du og føler dig meget bedre tilpas.

»Men nu vil du prøve et nyt og mere spændende spil, hvor indsatsen er højere?«, spørger den gamle mand med et skævt smil. Du nikker. »Ja! Ja, det er det jeg vil«, siger du med fornyet overbevisning.

»Har du børn?«, spørger han pludseligt.

Du nikker. »En dreng. Kristoffer«, svarer du og smiler.

»Tænk på dem. Ellers bliver det svært«, siger han og ser ældre ud i et øjeblik. »Sommetider er det sundt at prøve noget, som man ikke ved, om man er god til«, siger han, da han vender sig om. Han kigger på dig i et par sekunder og går ud.

Flashback 1992 #2:

Følelser, skak, kontrakt

Adam rystede på hovedet. ”Du kan ikke starte en forretning med følelser”, sagde han og drak det sidste rødvin i glasset.

Der blev stille omkring bordet. Nikolaj kiggede ned i dugen. Du smilede. Du kunne se, at han ikke havde givet op. Han tænkte bare. Du kastede et blik over på Thomas. ”Tænk I nogensinde på jeres liv som et skakspil”, spurgte Thomas pludseligt, og du smilede overrasket til ham. De andre, bortset fra Nikolaj, kiggede op. Du kunne se, at de også straks forsøgte at vende tanken i deres hoveder.

”Du mener, om jeg tænker mange skridt frem og forsøger at lure modpartens træk”, spurgte du. Du drak det sidste af din cognac. Nikolaj havde ret. Den var ikke så dårlig endda, når den lige havde fået lidt temperatur, selv om eftersmagen ikke er i top. Thomas sidder med sin Glenlivet og snuser til den. Du tænker et øjeblik på, hvor meget det egentlig kostede at give en omgang whisky til hele bordet, men skubber tankerne væk og siger til dig selv, at det er en særlig aften. Og når Martin kan give en omgang cognac, kan du vel også glæde dem med en whisky.

”Noget i den stil”, sagde Thomas og nikkede hurtigt mod Nikolaj, der stadig stirrede ned i dugen.

Karsten smilede. ”Det tror jeg du har ret i”, sagde han og grinede overrasket for sig selv. Du rystede uforstående på hovedet af Thomas, der lænede sig over mod dig.

”Når Nikolaj tænker på den der måde, så

Drømmen om bogcafeen vil snart blive en realitet for Peter, hvis alt går vel

spiller han skak med os”, hviskede Thomas og trak sig smilende tilbage. Du kiggede over på Nikolaj, mens du tænkte på, hvilken brik du var. Du så dig selv som en springer. Martin var uden tvivl et tårn. Adam var løberen. Thomas var den anden springer. Nikolaj var kongen. Pludselig kiggede han op og så rundt på jer.

Nikolaj kløede sig i håret og smilede til dig. Hans blik var en smule sløret. »Jeg kan godt se, hvor det her bærer hen, men jeg har et andet forslag«, sagde han og gik så i stå. Du så ud i restauranten som efterhånden var tømt for gæster. Et par tjenere gik dovent rundt og lod som om de ryddede op. Thomas kiggede spørgende på dig, da Nikolaj ikke sagde noget, men du rystede på hovedet. Nikolaj havde det med at sige ting, der var værd at høre efter, når han havde tænkt i lang tid.

»Vi skriver en kontrakt«, hviskede han, så lavt at du kun lige hørte, hvad han sagde. Du så spørgende på ham. Han så dig ikke. Han så frem for sig.

»Vi skriver en kontrakt«, sagde han lidt højere. Karsten nikkede. Thomas så stadig på dig.

»Om ti år har vi penge. Kontakter. Og viden«, fortsatte Nikolaj. »Men måske har vi også børn, hus og fast arbejde. Vi lover hinanden at lave en bogcafé om 10 år. Vi skriver en kontrakt på det«, sagde han og så rundt på jer andre. »Ellers glemmer vi det. Ellers bliver det bare noget, vi griner af«, sagde han.

V6, tonede ruder

”Nå, har du det bedre skat”, spørger Julie stille, da du sætter dig ind i bilen. Du smækker døren, og næsten alle lyde udefra forstummes, som havde nogen skruet ned for lyden. Du husker, at lydisoleringen var en af de ting, som sælgeren virkelig slog på. Du trykker let på speederen og ser nålen på omdrejningstælleren bevæge sig, men du kan ikke høre V6 motoren. Du kigger dig om efter den røde Jaguar, men kan ikke få øje på den i vrirren af biler og mennesker.

”Ja. Jeg har det fint igen”, svarer du og giver Julie et kys på kinden.

”Var det maven?”, spørger hun og lukker øjnene. Du vender dig om. Kristoffer sover i sit barnesæde. Han er ekstremt søvrig i varmen. Det betyder, at han vågner op engang i aften, når det bliver køligere. Julie vil forstå, at hun skal tage sig af ham.

”Ja. Jeg tror, at det er varmen”, siger du og trykker den bløde kobling i bund og skubber gearstangen op i første gear med en dump og behagelig lyd. Du slipper langsomt koblingen uden at give gas og Audien triller langsomt frem. Nogle mennesker går ind foran dig. Du ser deres munde bevæge sig, men du kan ikke høre dem. De tonede ruder gør dem til gustne og grimme mennesker. Du trykker en smule på koblingen, giver gas, accelererer hurtigt, og drøner forbi deres forurettede ansigter ud på motorvejen, hvor du straks lægger dig i ydersporet. Du smiler. Lige meget hvad du gør, bliver du nødt til at vælge ting fra. Man kan ikke gøre alting. Du kan ikke gøre alting.

En bil blinker med det lange lys bag dig. Du trækker ind til siden og den røde Jaguar E Type glider forbi.

Om vennerne

Her kan du ikke erstattes. Det betyder mere end noget andet for dig. Der kan ikke komme en ny og erstatte din plads. Hvis du forsvandt, så ville klubben kun have fem medlemmer. De vil ikke kunne ansætte en ny ven. I har været venner siden gymnasiet og er ikke gledet fra hinanden. I har alle udviklet jer i forskellige retninger, men det er også nødvendigt, hvis I skal kunne holde hinanden ud efter så mange år. Og I ser stadig hinanden. Ikke kun en enkelt gang om året, fordi det er jeres pligt. I besøger hinanden, når I er i området. Sover hos hinanden i stedet for at bo på hoteller. Drikker hinandens whisky og rødvin. Er uansvarlige og tager til møder med tømmermænd. I mailer sammen. Hjælper hinanden. Skubber opgaver i hinandens retning. I er både netværk og venner.

Karsten Schmidt

Karsten er en følelsernes mand, og det er både godt og skidt, skræmmende og fascinerende. Han kan, måske er det ligefrem intuitivt, læse mennesker og fornemme på dem, hvor de er henne. Det ville være pokkers spændende at have ham med til et møde engang, og høre

hvad han sagde om modparten. Men det er også lidt uhyggeligt, for sommetider kan han også regne dig ud, bedre end du måske selv kan.

Martin Rod

Du har haft en del med Martin at gøre det sidste stykke tid. For et halvt år siden sagde han sit arbejde som politimand op, da han fik en kniv i maven under en anholdelse. Du troede ikke, at Martin var rigtig interesseret i bogcafeen, og du havde også din tvivl om, hvilken rolle han eventuelt skulle udfylde, men de sidste fire-fem måneder har du lavet masser af idéudvikling med ham. Han har en ro, som du ikke har set lige i nogen andre, du har mødt i erhvervslivet. Også før han kom i politiet holdt han altid hovedet koldt, og hans erfaringer har ikke gjort ham mindre kølig. Han har en alvor og en handlekraft, som du misunder.

Thomas Lundstrøm

Han var det der kom tættest på at være en bror. Thomas har aldrig haft et gram af dine ambitioner, og sommetider ønsker du, at du kunne give ham noget af dine, så det ville være mere ligeligt fordelt. Thomas bevægede sig i den retning, han havde lyst til at bevæge sig. Gjorde de ting, han havde lyst til, uden at have bagtanker med det. Uden at det var del af en større plan. Du kan misunde ham hans frihed, men du misunder ham ikke, at han er alene. Thomas er art director i et stort reklamefirma.

Adam Johansen

Du har aldrig nogensinde oplevet, at Adam har glemt en aftale eller noget andet. Han afleverede altid sine biblioteksbøger til tiden. Ja, han afleverede endda sine matematikopgaver til tiden. Det er fascinerende at kende et menneske, som bare gør tingene i stedet for at snakke om at gøre dem eller forsøge at undgå at gøre dem. Adam ville være blevet en uhyggelig effektiv officer. Nu er han kommunaldirektør i en mindre kommune i Vestsjælland. Han er gift, men har ingen børn.

Nikolaj Rosholm

Nikolaj havde altid tanker og ideer, men fik sjældent gennemført mange af dem. Det var derfor, at I som hans venner var vigtige. Når Nikolaj pludselig kørte løs med, hvor fedt det ville være at leje et kæmpe hus i Polen en sommer, hvor man kunne bo i billig luksus, var det aldrig ham, der rent faktisk undersøgte, hvordan det kunne lade sig gøre. Men han fik ideerne og han fik jer med på dem, så I sammen udførte dem. Du havde egentlig altid troet, at han ville ende som en gal videnskabsmand eller noget i den stil, men han er blevet daglig leder af et bibliotek. Stakkels bibliotek og stakkels Nikolaj. Han er gift med Irene og har en søn, der er jævnaldrende med Kristoffer.

Om Peter Thøgersen

Du var altid den mest ambitiøse af vennerne, og hvis du selv skal sige det, er det da også dig, der er nået længst. Du er et karrieremenneske, og du synes, at spillet omkring karrieren er sjovt. Du kan lide at spille dine kort rigtigt, og du er en dygtig kortspiller. Du bliver anset som værende glat, men aldrig overfladisk. Du er dygtig, kompetent og kan tillige forstå mennesker. Dit arbejde bestod engang i at vurdere virksomheders behov og finde de rigtige medarbejdere til topstillinger. I dag leder du en gruppe ambitiøse unge mænd og kvinder, der analyserer og vurderer virksomheders behov og finder de rigtige topchefer. Det er sjovt. Det bringer dig i kontakt med en masse spændende mennesker. Du færdes i de rette kredse. Det går hurtigt. Du siger de rigtige ting til de rigtige folk. Men du har stadig en chef. Du er stadig erstattet af en yngre og mere ambitiøs mand end dig selv. Og det må ikke ske. Det skal gå fremad. Det skal gå opad. Aldrig tilbage. Du har en familie nu. Du har en kone. Et pissedyrt hus, som forudsætter, at du enten får en røvfuld medarbejderaktier, en lønforhøjelse – eller måske en succesfuld virksomhed, som bringer dig op i en helt ny liga.

Om bogcafeen og Peters kompetencer

Bogcafeen skal startes med henblik på at lave en kæde, eventuelt køre det som en franchise. Der vil være potentiale for bogcafeer i København, Århus, Odense, Malmø, Stockholm og Oslo. Måske kunne man også flytte sydpå – der er lige kommet en mængde nye lande med i EU, hvilket vil gøre det nemt og billigt at starte forretninger dernede. Effektivisere indkøb af kaffe og bøger. Køre standardiserede menuer. Lave en indretning i stil med McDonald's, der sikrer en hurtig gennemstrømning af mange kunder. Uniformeret ungt personale, der er billig arbejdskraft. Med fire-fem bogcafeer ville det være en rigtig god millionforretning, selv hvis I var seks, der skulle dele overskuddet.

Det er din fortjeneste at ideen om bogcafeen er blevet til andet og mere end bare en drøm, og nu ved du egentlig ikke helt, hvorfor du ikke bare lod det blive ved drømmen. Det kommer til at betyde en væsentlig lønnedgang for dig. Du vil miste Audien. Bliver måske nødt til at sælge huset. Chansen for gevinst er der selvfølgelig, men da I begyndte at blive konkrete med bogcafeen for et par år siden, kunne du jo ikke vide, at forfremmelsen stod lige om døren. Og hvad vil der ikke ske med dit professionelle netværk, som kræver ustandselig opmærksomhed og pleje. Det er dig, der har sat mødet i stand med investorerne. Nu er du i tvivl. Hvis det bliver uholdbart, kan du selv skyde projektet ned. Hvis du ikke er med, så er investorerne det nok heller ikke. Det er dig, der har sagt god for det hele. Du startede det, og du kan også trække i nødbremsen. Risikoen ved en bogcafé er stor. Men går det godt, bliver gevinsten større.

Hvad er dine styrker

Du forstår at analysere en situation.
Du er løsningsorienteret, og forstår både at fremelske ideer og lukke dem, når det er påkrævet.
Du er god til at vurdere mennesker, og se deres styrker og svagheder.
Du forstår at få folks styrker frem i dem.
Du arbejder disciplineret og lader ikke noget komme i vejen for målet.

Hvad er dine svagheder

Du har svært ved selv at se nogen. Måske at du er for ambitiøs.
Du er vant til at bestemme. Du er en leder. Du blander dig i andres beslutninger, men du ved godt, at det er forkert.
Du ryger, men prøver at holde op. Julie ved ikke, at du stadig ryger.

Han skaber orden

Den 33-årige kommunaldirektør Adam Johansen havde en strålende karriere i det offentlige, da han søgte større udfordringer som selvstændig.

Sved, billet, Blue Class

”Undskyld, men hvad mener I med, at I ikke har plads?”, spørger du roligt. Temperaturen udenfor bilen er omkring de 30 grader, og indenfor i den mørke Peugeot 406, hvor air condition anlægget kører på fuld tryk, kommer den kun et par grader under det. Foran Peugeotten holder en lang række biler. Folk står ved siden af dem i shorts og T-shirts og kigger frem mod færgen, der anløber ved molen langt væk. Forældre ryger. Børn drikker lunkne sodavand. Enkelte håbefulde bilister sætter sig ind i bilen, da de ser færgen. Kvinden bag skranken ser træt og varm ud. Hun ser på dig. Du skubber dine tynde titanium briller på plads. Din næse er dækket af et tyndt lag sved.

”Jeg er meget ked af det, men der er gået koks i vores system, så alle bestillinger er blevet annulleret”, siger hun.

”Javel ja”, siger du. Du kigger bagud, hvor vejen er fyldt med biler. Du kan se bekymrede, vrede og varme ansigter i bilerne. ”Så det vil sige, at vi ikke kan komme med denne færge, selv om jeg har bestilt og købt billet tre uger i forvejen”, siger du og smiler til hende. Hun ser lidt uroligt på dig.

”Ja, jeg er meget ked af det, men vi er selv ret overraskede over . . .”, begynder hun.

”... hvor mange mennesker, der har besluttet sig for at rejse på denne fredag i industriferien”, færdiggør du og smiler til hende. Hun smiler undskyldende til dig, men du ryster afværgende på hovedet for at vise, at du ikke synes, at det er hendes skyld.

Ved siden af dig himler dine kone med øjnene, hvorefter hun lukker dem og hamrer hovedet tilbage i nakkestøtten. Hendes mørke hår falder ned foran ansigtet og hun stønner. Det var Marianne, der havde foreslået, at I skulle tage færgen, fordi det ville være hyggeligt med et lille afbræk på køreturen. Du smiler også til hende og løfter afventende hånden. Slaget er endnu ikke tabt. Du har både købt og bestilt billet. Du har billetten i hånden. Ifølge enhver fornuft må de lukke dig om bord. Du har en billet. Lige her i hånden.

”De får selvfølgelig pengene tilbage”, siger kvinden. Du smiler stadig til hende. Hvis

der er varmt i din bil, er der nok også varmt i hendes lille kontor. Du ved, at det ikke vil hjælpe noget at råbe af hende eller bede om at tale med en chef. Du kan dog godt mærke irritationen begynde at boble i dig. Den er både rettet mod kvinden i båsen og kvinden i bilen, der havde været så forhippet på, at det var en smuk tur med færgen. Nu skulle I køre hele vejen tilbage over Sjælland for at tage broen. Måske ville I ligefrem blive forsinkede, med mindre du brød fartgrænsen. Marianne sukker. ”Så brug dog for pokker kommunens Blue Class kort”, siger hun og ser træt på dig.

Du tænker, ser over på køen til business class, hvor der tydeligvis er mulighed for at komme med ombord. Men du har aldrig brugt kortet til privat kørsel. Aldrig nogensinde. Du har ikke engang brugt kortet, når du både havde forretning og private gøremål i Jylland. ”Det kort er ikke til privat kørsel”, siger du næsten mekanisk og leder efter andre løsninger. Du knuger billetten i din hånd. En bil bag jer dytter. Andre ville måske råbe noget ud af vinduet, men du vinker i stedet til chaufføren bag dig.

”Adam, hvis du ikke bruger det Blue Class kort så forlader jeg dig nu og her”, siger Marianne og lukker øjnene igen. ”Kold cola med is. Nu!”, siger hun og lægger armene over kors.

Du nikker. Du bryder dig ikke om det, men det er tydeligt, at der ikke er nogen gode alternativer. ”Godt så”, siger du og åbner

tegnebogen. Du rækker medlemskortet til kvinden i skranken, som kører det gennem maskinen.

”Undskyld, men hvilket system bruger I?”, spørger du.

”Øhh, jeg tror nok, at det hedder CAS. Et eller andet med Customer Approval eller sådan noget”, svarer hun og ser forvirret på dig. Når kunder var sure, plejede de oftere at spørge til hendes navn.

”Tak for det”, siger du og smiler venligt. ”Og så bare lige en lille ting. Tror du ikke, at de mange bilister bag mig, som der jo heller ikke er plads til, ville være glade for at få dette at vide, så de kunne vende om og køre mod broen nu, i stedet for at vente her i denne kø”. Kvinden ser skiftevis på dig og på køen af biler. Du kan se, at hun ikke kan overskue noget som helst, og måske slet ikke har forstået, hvad du sagde. Hendes hjerne bruger hele kapaciteten på at forhindre en kortslutning i stedet for at løse problemet. Du sukker.

”Øjeblik”, siger du til Marianne og stiger ud af bilen.

”Undskyld”, råber du mod mængden af biler, der holder bag dig. ”Undskyld, må jeg lige få jeres opmærksomhed et øjeblik”, råber du højt men alligevel tydeligt.

Marianne læner sig ind mod dig og giver dig et lille kys på kinden, da du sætter dig ind igen. ”Jeg elsker, når du bryder reglerne for min skyld skat”, siger hun og smiler. Bilerne

Adam Johansen holder af bøgernes faste og uforanderlige struktur

Adam holder på formerne på arbejdet

bag jer begynder langsommeligt at vende om. Du ryster opgivende på hovedet. Du har i dit hoved skrevet et bilag, som du vil lægge ved kvitteringen, hvor du forklarer regnskabsafdelingen, hvorfor det var nødvendigt, at bruge kortet til privat kørsel. Du overvejer, om det er nemmest at få dem til at trække beløbet i lønnen eller om du skal vedlægge en check. Måske kan du tilbageføre det udenom regnskabsafdelingen. Det vigtigste er, at der ikke er nogen, som får noget at vide. Hvis andre hører om det, vil de bare tro, at det er ok, at bruge kortet, og det signal kan og vil du som kommunaldirektør ikke sende ud. Du ser for dig overskriften i lokalavisen:

”Kommunaldirektøren misbruger offentlige midler på sommerferie”, og smiler for dig selv. Det kunne være smukt. Så vil de grave i

din fortid. Måske vil de finde billeder af dig i overdreven beruset tilstand sammen med de andre. Du kommer til at grine lavt, men holder op, da du kommer til at tænke på, at det måske slet ikke betyder så meget efter denne weekend.

”Hvad er det, der er så sjovt?”, spørger Marianne, men du ryster bare på hovedet og kører ombord på færgen.

Du er på vej til Svinkløv Badehotel i Nordjylland, for at præsentere ideen om bogcafeen for to investorer. Din gamle ven Nikolaj Rosholm har inviteret dig og de fire andre fra jeres gamle klub. Drømmeklubben. For mange år siden drømte I om, hvordan I bliver rige og lykkelige. Drømmene blev til planer. Ideer. Forslag til forretninger. Tanker om det perfekte kup. Erhvervsplaner blev analyseret over billig rødvin på kollegieværelser. Blev forkastet. Udviklet. Blev aldrig til noget.

Bogcafeen har overlevet 10 års evolution. Hvis det lykkes jer at overbevise investorerne, og de giver jer penge, betyder det ... ja, så betyder det, at I endelig går efter den store gevinst.

Flashback #1: 100.000, rødvin, Novo

”Jamen for fanden da, jeg har absolut ingen idé om, hvad en psykolog tjener om måneden”, grinede Karsten og slog ud med hænderne. Han ramte en flaske rødvin, som Thomas hurtigt greb, inden den væltede ud på dugen. Et ældre par ved nabobordet sendte jer blikke.

Thomas benyttede lejligheden til at skænke mere rødvin til sig selv. Han hældte også op i dit glas, og stoppede i det øjeblik du lavede en meget lille bevægelse med hånden, som han fangede.

”Du kan sgu’ da ikke bare sige, at du vil være psykolog, når du ikke ved, hvad en psykolog tjener”, sagde Peter og rystede opgivende på hovedet. Han havde løsnet det brede silkeslips en smule.

Martin smilede. ”Jeg kender en psykolog, der tjener omkring 700 kroner i timen”, sagde han.

Du løftede hovedet en smule overrasket og så spørgende på ham. Samtalen gik lidt i stå. Martin rystede på hovedet og grinede. ”Nej, nej, det er ikke mig. Det er min mor. Hun går til en psykolog, som koster 700 kroner i timen”.

Du drak lidt af rødvinen, der både var tynd og besk på en og samme tid, men i aften gjorde det ikke noget. ”Det vil sige en månedsløn på lige over 100.000 kroner, hvis man altså arbejder 37 timer om ugen”, sagde du hurtigt.

Det er 1992. Adam sidder på en restaurant sammen med sine fem venner. Om et års tid er de færdige med deres uddannelser. De taler om penge. De taler om deres fremtid. De taler om deres drømme. Igen. Det er et tilbagevendende emne. Snart skal de ud i den virkelige verden. Tanken om at de seks sammen kan skabe noget, der kan gøre dem rige og lykkelige, skal snart blive virkelighed, hvis det ikke bare skal forblive drømme. Snart vil klubbens medlemmer forsvinde hen, hvor arbejdet gro.

Adam Johansen, kommunaldirektør

Drøm som 20-årig: Systemanalytiker eller politisk kommentator
Hvad troede han dengang, at han ville være: Journalist eller analytiker
Hvad endte han med at blive: Kommunaldirektør i mindre vestsjællandsk kommune.
Hvad drømmer han om: At prøve kræfter med noget helt nyt.
Hvilken uddannelse tog han: cand. mag i statskundskab, efteruddannelse som revisor, diplomuddannelse i journalistik.
Månedsløn: 41.000 kroner + 14.000 (Marianne halvtid) (36.000 efter skat)
Bopæl: Villa i Vestsjælland, 130 kvm, to plan, fra 70'erne. 1,7 mil.
Månedlig husudgift: 14.000 kroner.
Bil: Peugeot 406
Månedlig udgift til bil: 4.000 kroner.
Opsparing: 150.000 kroner.
Kone/Børn: Ja/Nej
Ansvar på en 1-10 skala: 5 (Eget hus, bil og forsørge Marianne)
Yndlingskaffe: En kraftig mokka, ikke bitter, men fyldig. Sort.

Thomas løftede hånden. ”Øjeblik Adam, regnede du bare lige det ud?”, spurgte han. Du smilede bredt til ham. Du havde godt set, at han selv var begyndt at regne tallet ud i hovedet.

”Nej, det er nok mere Nikolaj, der gør den slags. Men jeg regnede engang ud, hvad man ville tjene om måneden, hvis man fik fra 100 og op til 1000 kroner i timen”, svarede du. Thomas og Peter kiggede fascineret på dig. ”Hvorfor gjorde du det?”, spurgte Thomas. Du rystede på hovedet. ”Den slags er godt at vide”, sagde du og lavede en note i baghovedet om, at Martin bestilte en cognac mere. Nu var han oppe på tre. Hvis du drak mere rødvin, måtte du hellere skrive noget af det ned, inden der gik koks i det oppe i din systematiske hjerne.

”103.600”, sagde Nikolaj og så skiftevis på dig og Thomas. I ignorerede ham, og han smilede selvtilfreds.

”Det skal sgu’ nok passe”, mumlede Peter. ”Men det er nok de færreste psykologer, der har klienter uafbrudt fra klokken ni om morgenen til fem om eftermiddagen”, sagde han.

Thomas så på Peter. ”Er der overhovedet noget job, hvor man tjener 100.000 kroner om måneden som lønslave?”, spurgte han med oprigtig undren i stemmen.

Peter nikkede. ”Som direktør, advokat eller topforsker kan man hurtigt komme op i den kategori. Hvordan tror du ellers, at folk har råd til at bo i huse til fem millioner kroner, have en bil til 1 million kroner, en konebil til 200.000, tre børn, et sommerhus og penge til at leve i luksus for. Det kræver vist en

månedsløn på omkring 250.000 kroner. Det er nok de færreste, der ligger deroppe, men der er mange på de 100.000”, sagde Peter. ”Men det er jo småpenge i forhold til dem, der har egen virksomhed”, tilføjede han nærmest for sig selv.

Karsten rynkede brynene. ”Hvor ved du det fra. Det med lønningerne?”, spurgte han med en let irritation i stemmen.

Peter smilede til ham. ”Lønstatistikker er skam ikke hemmelige i Danmark”, sagde han. Du nikkede. ”Hvad tjener en forsker eller analytiker i en medicinalvirksomhed?”, spurgte du. Peter og Thomas grinede, og du smilede selvbevidst.

»Hør nu her gamle ven«, sagde Peter og lænede sig frem over bordet. Han tog din hånd. »Selv om du bliver medicinforsker for Novo, kommer du sandsynligvis aldrig over en månedsindtægt på 100.000 kroner. Før skat. Og det kommer sandsynligvis til at tage dig omkring 15 år med hårdt slid at nå så vidt«.

Du trak langsomt hånden til sig. Peter kastede et blik over på Thomas.

»Og hvem siger, at jeg har brug for mere end en million kroner om året«, sagde du med et skævt smil og løftede dit glas og skålede med dine venner.

Kaffe, Annika, kys

Du drikker en kop kaffe i business afdelingen. Bitter industrikaffe. En skændsel. Hvorfor skal man byde mennesker den slags sprøjt. I Frankrig serverer man sgu’ ikke den slags i tog eller på færger. Hvis de kan lave ordentlig

kaffe, kan I også, tænker du. Når det kommer til sodavand, tilbyder de gerne de dyreste og bedste sodavand, men kaffen skal svare til Baldur vand og Las Colas. Hvorfor skal det være sådan? Det er det ulogiske i det, der for alvor irriterer dig.

Du er alene. Marianne trækker frisk luft ude på dækket. For en gangs skyld er der ikke mange jakkesæt i Blue Class loungen. Du stryger hånden over din hage og mærker den ru antydning af skægstubbe. Du fortryder, at du barberede dig i aftes i stedet for i morges, men du troede, at du kunne spare tid og komme hurtigt af sted. Men hvad nyttede det, når Marianne ikke kunne finde sine solbriller. Det var derfor, at man skulle have et fast sted at lægge sine ting. Så blev de ikke væk. Det blæser svagt og båden skærer gennem bølgerne med 80 kilometer i timen, og vipper næsten ikke. Temperaturen i business loungen er behagelig. Støjniveauet fra de ellers tusinde skrigende børn er udholdelig. Du drikker af kaffen og nyder det, selv om du ved at det er lavt og dårligt.

Noget skygger for dig. ”Hej Adam, du er måske også på ferie?”, siger en velkendt og lidt hæs stemme, og du kigger op. Foran dig står en kvinde på din egen alder med kort lyst hår, der stritter en smule. Hun har et lidt spidst ansigt, med store underlige blå øjne, som altid forvirrer dig en lille smule. Hun har en tynd manganfarvet silkeskjorte og et par for små shorts på.

”Hej Annika”, sagde du og rejser dig. Hun træder frem, og du lægger lidt akavet, lidt overrasket, armene omkring din papsøster og giver hende et knus. Hun holder dig lidt længere, end du vil, men du lader hende styre det. I sætter jer ned ved bordet.

”Har du ikke Marianne med”, spørger hun og ser sig næsten vagtsomt omkring.

”Jo, hun er lige ude og trække luft eller noget”, svarer du og smiler.

Annika tager din pakke med tyggegummi og ryster et par stykker ud.

”Hvor skal I hen?”, spørger hun.

”Vi skal bare til Jylland på lidt ferie”, svarer du og skal til at spørge til hende om det samme, men når det ikke. Du er lidt langsom. Du vil ikke fortælle hende, hvad du skal.

Du ved, at hun vil blæse det op til et stort nummer. Og du er endnu ikke 100 procent sikker. Der er stadig en lille skjult kile af tvivl. Også selv om I får pengene til at starte op for. ”Arbejder du stadig for kommunen?”, spørger hun og tygger løs på tyggegummiet. Hun smasker og smiler og du krummer af en eller anden grund tæer, men smiler alligevel.

Adam sammen med sin hustru Marianne

Adam tror på at Bogcafeen kan give ham udfordringer i hverdagen

”Jaa, jeg er stadig kommunaldirektør, hvis det er det, du spørger om”.

”Det lyder simpelthen så røvedeligt, at man skulle tro, at det var løgn. Hvordan kan du holde det ud Adam? Helt ærligt; kommunaldirektør. Du kunne være musiker – eller forsker for den sags skyld”, siger Annika.

Du ryster på hovedet og fatter ikke, hvorfor du skal sidde her og forsvare dit job. ”Det er et vigtigt hverv at styre kommunen”, siger du, men hun kigger på dig, som om du taler russisk. Du prøver at smile, men hendes øjne stirrer. ”Det er faktisk et ret interessant job”, siger du. ”Jeg ...”, begynder du og skal lige til at remse op, hvorfor det er spændende, men går i stå. Din far giftede sig med Annikas mor, da du var 10 år. I har ikke så meget med hinanden at gøre, som I engang havde, tænker du og kigger på hendes bryster, der næsten ser ud, som de gjorde, da hun var 14 år.

Annika ser afventende på dig.

”Kan du huske mine venner fra gymnasiet?”, spørger du og Annika nikker.

”Svagt”, siger hun med et underligt indforstået grin, som du ikke helt kan tolke. ”Hvad med dem?”, spørger hun og spytter tyggegummiet ud i askebægret.

Du kigger undrende på hende. ”Er du allerede færdigt med det?”, spørger du og peger næsten anklagende på den lille hvide klump i askebægret.

Annika nikker. ”Det smager kun godt lige i starten”, siger hun og smiler.

Du sukker og undlader at fortælle hende, at hun ligeså godt kunne spise et bolche. Du fortæller hende ikke, hvad meningen med tyggegummi er, selv om du har lyst til det.

”Jeg skal være sammen med dem i den her weekend. Det er 10 år siden, at vi fik den her idé om at starte en bogcafé”, siger du.

”Det lyder da som en god idé”, siger Annika.

”Ja, det er det måske ...”, begynder du, men sukker så. Du vil egentlig gerne fortælle hende, at I har planer om rent faktisk at starte en bogcafé, men Annika afbryder dig.

”Åh, det kunne være et syn. Dig og så en bogcafé. Hold da kæft, hvor ville det være godt. Så kunne du sidde og ordne regnskaberne og høre jazz, mens folk drak kaffe og læste i bøger. Sikke et syn”, siger hun og hendes krop hopper op og ned af grin. Du griner også lidt, men mest fordi Annika griner og hendes latter smitter. Egentlig bryder du dig ikke om hendes reaktion. Du beslutter dig for ikke at fortælle, at det faktisk er noget, I har tænkt jer at gøre.

Pludselig holder Annika op med at grine.

”Hvad vil du egentligt med dit liv Adam?”, spørger hun. Du tøver. Hun tror, at det er fordi, du ikke har svaret, men det er lige modsat.

”Nå, nu kommer Marianne”, siger hun og rejser sig. Du rejser dig også.

”Ha’ det godt broemand”, siger hun og giver dig et langt og vådt kys på læberne. Du mærker antydningen af hendes tunge, smager den svage antydning af lakrids fra

tyggegummiet og tager dig sammen for ikke at røre hende med hænderne. Hun trækker sig tilbage og smiler til dig. Det var altid en konkurrence om, hvem der turde gå længst. Efter du var blevet gift, synes hun blot at legen var blevet morsommere, fordi du havde så meget mere på spil.

”Hvad laver hun her”, spørger Marianne køligt, da Annika forsvinder blandt de andre passagerer.

Du hører ikke efter, hvad hun siger. Du kigger på fire unge mennesker, der sidder omkring et bord og griner sammen. Da du pludselig hører hendes spørgsmål og vil svare, ser du at Marianne har vendt sin opmærksomhed mod en yngre mor, der ammer sit barn. I har talt om børn. Børn er en del af fremtiden.

Adam har tjek på privatøkonomien

Flashback #2,

Kontrakt, bogcafé, Nikolaj

”Vi kan åbne bogcafeen”, sagde Nikolaj i det samme som Thomas satte sig tilbage ved bordet. Han så lidt overrasket rundt på jer alle, mens han tydeligvis undrede sig over, hvad I havde talt om de tre minutter han havde været på toilettet.

”Er du seriøs”, spurgte du og forsøgte at læse Nikolaj. Sommetider sagde Nikolaj spøjse ting. Når hans hjerne gik i hyperspeed, var det ikke altid nemt at følge med. Nikolaj svarede ikke, men Karsten nikkede.

”Jeg tror, at han mener det helt og holdent seriøst”, sagde Karsten.

”Nej, nu må I sgu’ da lige”, sagde Peter og smed sin serviet på bordet. ”Vi har været omkring den bogcafé, jeg ved ikke hvor mange gange. Okay, jeg giver jeg fuldstændig ret. Det er en fantastisk idé, og det kunne måske – måske – også blive en fantastisk forretning, men det er jo fuldstændig urealistisk, at vi skulle kunne rejse to millioner kroner, lægge os ud med alle andre boghandlere og måske endda den danske forlagsbranche, samtidig med, at vi vil ændre folks cafévaner, for jeg går ikke ud fra, at I gider servere Chili og spille Sko og Torp for fuld udblæsning”. Peter slog dramatisk ud med hånden, og du kunne ikke lade være med at smile.

»Jeg er enig med Peter om, at det ikke kan lade sig gøre. Selv om vi kunne finde en

Selv når Adam drikker, bevarer han kontrollen

Adam er klar over, at det bliver dyrt at starte en bogcafé op

bank, der ville låne os en million kroner, er vi slet ikke parate til at starte en forretning. Og slet ikke en forretning, hvor vil skal kende reglerne for både boghandlere og etableringer med servering«, sagde du og tømte en flaske vin i dit glas.

”Jeg fatter jer ikke”, sagde Thomas med patos i stemmen. ”I ser begrænsninger i en række regler og regulativer for boghandlere. For fanden! Hvis vi virkelig VIL det her, så kan vi sgu’ også gøre det. Så kommer vi forbi de regler og forbud på en eller anden måde”, sagde han og så på jer. Du rystede på hovedet. ”Du kan ikke starte en forretning på følelser”, sagde du og Thomas så opgivende på dig.

I diskuterede lidt videre. Karsten spurgte ind til det med følelser og forretning, indtil du måtte indrømme, at du egentlige mente, at man ikke kan basere en forretning på følelser, og i nogle tilfælde, var det nok en god ting med følelser. Til sidst døde diskussionen lidt ud, og I sad og så lidt tomt frem for jer.

Nikolaj hviskede noget, men du hørte ikke, hvad det var. Du så spørgende på ham, men han registrerede dig ikke. Han så frem for sig. »Vi skriver en kontrakt«, sagde han lidt højere. Karsten nikkede. Thomas så over på Peter. Du og Martin vekslede blikke.

»Om ti år har vi penge. Kontakter. Og viden«, fortsatte Nikolaj. »Men måske har vi også børn, hus og fast arbejde. Vi lover hinanden at lave en bogcafé om 10 år. Vi skriver en kontrakt på det«, sagde han og så rundt på jer andre. »Ellers glemmer vi det. Ellers bliver det bare noget, vi griner af«, sagde han.

Vennerne

I mødte hinanden i gymnasiet. Dine venner er kaotiske. Din kone Marianne er sommetider bange for dem. Det er nok fordi, at du selv bliver bare en smule mindre kontrolleret end sædvanlig, når du er sammen med dem. Dine venner ved, at du ikke har en masse hæmninger, men at det bare er sådan, at du er, og at det er fint nok. De kalder dig ikke anal eller kontrolfreak. Somme tider tænker du på, hvad de siger om dig, når de er sammen uden dig, men du bliver aldrig bange over det. I har kendt hinanden så mange år, er der ikke er mere tvivl tilbage om, at I respekterer hinanden. Og I har ikke mistet kontakten. Du har indrettet et gæsteværelse med to senge, bare til når nogen af dem kommer på besøg. Du har en vinkælder, som faktisk mere er ved at være en fælles vinkælder. Både Thomas og Martin har givet dig flasker, som de har bedt dig om at opbevare, og som I kan drikke sammen engang. I husker hinandens fødselsdage. Du har daglig kontakt med flere af dem via mail eller telefon. Det er dine venner.

Karsten

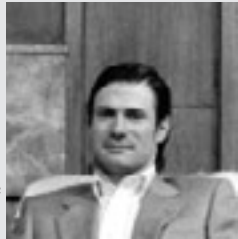
Karsten er en følsom dreng og måske egentlig også den mest betænksomme. Hvor Thomas, Peter og Martin nemt kunne sidde og tale om noget, uden at lægge mærke til, at du ikke deltog, så var det sådan noget, som Karsten lagde mærke til. Han gør hvad han kan, for at

få folk til at føle sig godt tilpas, og han er god til det. Han er opmærksom. De sidste år har han arbejdet for det offentlige som en slags rådgiver for sagsbehandlere. Det er vist ikke altid lige sjovt. Karsten er single og har ingen børn.

Martin

Selv når lokummet brændte på, var du sikker på, at Martin ville holde hovedet koldt. Når fire bøller kom gående mod jer, blev Martin stående for at tale med dem. Når I andre var ved at komme op og skændes om, hvilke videofilm I skulle leje, stod Martin bare og så på, og blandede sig kun, hvis han havde noget at sige. Han droppede i sidste øjeblik jurastudiet og blev politimand, men sagde op efter han blev stukket ned med en kniv for et halvt år siden. Martin har hverken børn eller kæreste.

Thomas

Det er svært at vide, hvor man har Thomas. Han har altid virket lidt mere eftertænksom, og måske også ligefrem mere farlig, end jer andre. Det var til at regne ud, hvad de andre ville have, men man kunne aldrig helt vide med Thomas. Han er cool på en tilbagelænet måde. Der er stadig noget slacker over ham, som ville irritere dig, hvis det var alle andre end Thomas. Han er også stadig ungkarl, og lader ikke til at have noget imod det. Thomas arbejder som AD'er på et reklamebureau, men har ingen kæreste for tiden.

Peter

Du har egentlig ikke misundt Peter hans charme, for du har aldrig ønsket at tage den fra ham. Men den har fascineret dig. Det har været fascinerende at følge Peters karriere som leder indenfor det private, for det er så tydeligt, at han kan takke sit smil, sin charme og sit ligefremme væsen for, at han er så højt i hierarkiet i dag. Kombinationen af charmen, ambitioner, intelligens og en underlig evne til en gang i mellem at forstå mennesker, har gjort ham til en god chef. Han er også en god ven. Du er mere i tvivl om, hvorvidt han er en god ægtemand. Du har læst en del om den pris som ledere i det private betaler for deres succes. Peter er gift og har en søn.

Nikolaj

"Du kan jo godt, hvis du vil", blev der sagt til Nikolaj mere end en gang i gymnasiet. Det var ret sigende. Der er nok egentlig ikke det, som Nikolaj ikke kan, men det var aldrig helt til at blive klog på, hvad han egentlig ville. I var ofte et godt team. Nikolaj fik de vanvittige ideer, du holdt ham fast på dem, og sørgede for, at de blev gennemført. Det var jer to, der startede en studieavis på gymnasiet. Det var Nikolaj der skabte opmærksomhed omkring avisen, lokkede folk til at skrive for den og arbejde gratis, og det var dig, der fungerede som redaktionssekretær og sørgede for, at der rent faktisk kom en avis ud af det. I kunne ikke have gjort det hver for sig. Nikolaj er gift og har en søn.

Om Adam Johansen

Du har altid set dine venner kæmpe mod regler og procedurer. I gymnasiet kæmpede de mod for meget fravær i de kedelige spansktimer og mod manglende matematik afleveringer. Du afleverede de opgaver du skulle og gjorde det til tiden. Alt andet er fjollet. Du kæmpede ikke mod systemerne. Du kunne lide systemer – om så det var de indviklede systemer i musik, kemi eller det simple SU system. Du havde intet mod at sætte dig ind i reglerne for bistandshjælp, så dine venner fik så mange penge som overhovedet muligt.

Du troede engang, at du skulle lave noget kreativt, men fandt hurtigt ud af, at dine evner for at forstå og behandle systemer kunne føre dig til en strålende karriere som administrator. Du prøvede i det private erhvervsliv, men fandt ud af, at respekten for systemerne var endnu større i det offentlige, og ganske hurtigt blev du kommunaldirektør for en mindre kommune. Du kunne nemt være endt som en ukendt administrator på et eller andet lille usselt kontor, men du adskiller dig fra mange andre ved at have ambitioner, som du kombinerer med evnen til at gøre dig forståelig over for dem, der ikke på systemernes side.

Du har fuldstændigt styr på alle aspekter af sit liv. Alle regninger betales til tiden. Du har de billigste lån i huset. Du sælger din bil og køber en ny, når det bedst kan betale sig. Du ved, hvad du skal onsdag aften om to uger. Du frygter ikke engang uforudsigeligheden mere – men du savner den, og derfor er du stadig involveret i planerne om at starte en bogcafé.

Det er altid godt at være forberedt, så du har taget en flipover, sprittuscher og din projektor med, så du kan vise powerpoints. Der er nok ikke et lærred, men enten kan du bruge flipoveren eller måske bare hænge et lagen op, selv om det lidt interimistisk og amatøragtigt. Du tænkte længe over, om du skulle købe et lærred, men droppede det alligevel.

Bogcaféen og Adams kompetencer

De fleste forretninger går ned, fordi der ikke er styr på tingene. Du har hørt mange historier om restauranter og cafeer, der er gået konkurs, selv om de havde en pæn omsætning, og det egentlig burde køre rundt og give overskud. De fleste kokke er nogle fliphoveder. De er ligesom Nikolaj og måske også Thomas. De har en god idé, og så går de ellers bare i gang, og tænker ikke over, at formålet med det hele er at tjene penge. Det er det samme med Mindship og Boserups tåbelige restaurant.

Drømmen om at åbne en bogcafé forsvandt ikke, som du egentlig havde troet. Med Nikolaj som frontperson blev drømmen holdt ved lige. Så gik Peter lidt ind i det, og fandt ud af, at der måske ligefrem var et rigtigt godt forretningsgrundlag. Så blev Karsten for alvor interesseret, og før du næsten vidste af det, holdt I hinanden fast på det 10 år gamle løfte. Nu nærmer afgørelsens time sig.

Det skulle være en stor bogcafé. Større end de fleste boghandler, der allerede lå i København. Omsætningen, hvis seks mennesker skulle have noget ud af det, skulle være stor, både på bøgerne og på cafeen, ellers kan det ikke betale sig. Det vil nok kræve en investering på tre millioner kroner.

Hvad er dine styrker

Du ved, hvordan man laver et regnskab, hvad der kan trækkes fra, hvad der kræves før man kan starte en virksomhed. Du arbejder systematisk. Du har en fornuft. Du lader dig ikke rive med af luftkasteller, men tænker realistisk. Du interesserer dig for de ting, der kan lade sig gøre. Du tager ikke følelserne med på arbejde.

Hvad er dine svagheder

Du kan være hurtig til at skyde ideer ned med hårde spørgsmål. Du er bedre til at se svagheder end muligheder i nye ideer. Du er ikke særlig vild med forandring.

Bevarer overblikket

Det var et voldsomt overfald, der fik den 34-årige Martin Rod til at droppe karrieren som politimand og i stedet satse på at blive selvstændig erhvervsdrivende.

Golf, Tom Waits, pige

Den røde Mazda stationcar foran dig ligger tungt på vejen. Den er tæt pakket med bagage. Bagruden er spærret af kasser og kufferter. Du kan ikke se passagererne, men du er ikke et sekund i tvivl. Mand og kvinde på forsædet. To eller tre børn på bagsædet. Man har ikke en stationcar, med mindre man har mindst to børn. Det giver ingen mening. Måske kunne det også være fire venner, der er på vej nordpå for at hygge sig i sommerhus, men en Mazda stationcar skriger bare børnefamilie ud over det hele.

Det er som om bilisterne i begge spor har besluttet sig for at køre lige under 110 kilometer i timen. Bag dig ligger en sort Golf af nyere model. Du kan se hans utålmodighed. Han kører sommetider helt op i røven på dig, selv om han tydeligt kan se mængden af biler foran dig. Måske er det fordi, at du har lagt en fornuftig afstand til den røde Mazda, og han tror at alting bliver bedre, hvis du også lå og pressede ham.

Du smiler og læner dig tilbage i dit bløde sæde og skruer lidt op for musikken. Tom Waits brøler til dig, fra dengang han virkelig var en rigtig bums. Du skruer højt op, så han overdøver den konstante blafren fra de halvåbne vinduer. Air condition anlægget i bilen har ikke virket i et års tid. Du kaster et blik i bakspejlet. Golfen ligger et par meter bag dig. Du griner for dig selv, og øger ikke hastigheden en tøddel. Når først du kommer forbi Århus tynder trafikken ud, og desuden vidste du, at det ville være sådan. En fredag i industriferien betyder langsom trafik på motorvejen.

Golfen og dig skiller sig ud. De fleste andre biler er fyldt med mennesker. Pendlerne har taget deres familier med i dagens anledning af sommerferie. Din bil er tom. Du har ikke noget familie, du skal fragte nordpå. Din bagage ligger på bagsædet af din gamle og lortestore Opel Omega V6 automatic, hvor der næsten er lige så meget plads som i en stationcar. Opels eneste seriøse forsøg på at tage kampen op mod Audi og Mercedes. 40 kilometer fra Århus taber trafikken hurtigt

Martin Rod holder af ældre, hurtige biler, der æder kilometer

farten, for til sidst at stoppe. Vejen drejer, og du kan langt fremme se et eller andet, der ligner et biluheld. Temperaturen begynder straks at stige, luften står stille i bilen. Du nikker for dig selv. Hvis ulykken lige er sket, tager det sandsynligvis omkring 15 minutter før politi, Falck og ambulancer når frem og endnu en halv time før en vejbane er blevet ryddet. Du slukker for motoren og strækker dig. Både foran dig og bag dig står bilister ud af bilerne for bedre at kunne se, hvad der sker. En fascinerende reaktion. Det er nok den samme type mennesker, som ser vejrudsigten. Der er sket noget og de må vide, hvad det er. Men det med at strække ben er måske ikke så dumt. Du stiger ud og kigger ud over landskabet med gule marker og grønne skove som motorvejen skærer igennem. Der holder biler så langt øjet rækker både frem og tilbage.

En pige står og ryger ved siden af en gammel Opel Kadett. Hun er et sted sidst i tyverne. Hun ser, at du ser på hende. Hun har brune ben og en T-shirt, der reklamerer for Roskilde Festival.

”Hvad tror du, der ville ske, hvis motorvejen bare lukkede ned?”, spørger hun dig uden tøven. Du er overrasket, men viser ikke nogen egentlig overraskelse.

”På et eller andet tidspunkt ville folk låse deres biler og gå herfra. Når først nogle få havde gjort det ville resten følge trop”, svarer du og går ser på hende.

Hun smiler og ser næsten mere overrasket ud end du gør. ”Tror du virkelig? Jeg har svært ved at forestille mig, at folk bare efterlader deres biler”. siger hun og vender sig mod dig.

Du har lyst til en af hendes cigaretter. Hvis du spørger vil hun med sikkerhed give dig en.

”Nå jo, det er der også mere festligt at forestille sig, at folk slår deres telte op, stiller grillen frem og forvandler motorvejen til verdens længste asfalterede campingplads, men jeg tror desværre, at danskerne er mere snusfornuftige end det”, siger du med et skævt smil. Hun griner og holder hånden op for munden, som om det ikke er passende at grine af den slags.

”Hey, hvad fanden tror I, at der sker?”, lyder en stemme bag dig.

Du vender dig og kigger på føreren af Golfen. En ung fyr. Måske midt i tyverne. En hvid skjorte og sorte bukser. Du er sikker på, at det er hans egen Alfa. Du undrer dig over, at han spørger dig.

”Der er nok tale om et uheld. Hvis trafikken ikke glider videre om en fem minutters tid, så skal vi nok vente på Falck, og så kommer det nok til at tage tre kvarter eller deromkring”, svarer du og beslutter dig for at være venlig. Du vender dig mod kvinden igen.

”Flot bil”, siger hun og peger på din støvede flyder. Nu er det din tur til at grine.

”Ja ikke. Jeg tror den er storebror til din Kadett”, svarer du.

”Elsebeth”, siger hun og rækker hånden frem.

”Martin”, svarer du og trykker hendes hånd, der er tør og varm.

”Hvor er du på vej hen?”, spørger hun og igen skal du tage dig i ikke at undre dig over hendes familiære holdning.

”Svinkløv. Jeg skal op til badehotellet og mødes med nogle gamle venner”, svarer du og smiler.

Martin (i midten) sammen med vennen Peters søn Kristoffer

”Svinkløv Badehotel? Dit heldige asen, der er simpelthen så pragtfuldt”, udbryder hun og smiler pludseligt meget bredere end før. ”Har du været der før?”

Du ryster på hovedet. ”Næ, det er en af mine venner, der har arrangeret det”, svarer du og hendes smil smitter.

”Du har åbenbart nogle ret gode venner”, siger hun og lægger hovedet lidt på skrå. Hendes smil når helt op til hendes øjne, og et kort sekund er du ked af, at du kører alene i bilen.

”Åh jo”, svarer du.

Du er på vej til Svinkløv Badehotel i Nordjylland, for at præsentere ideen om bogcafeen for to investorer. Din gamle ven Nikolaj Rosholm har inviteret dig og de fire andre fra jeres gamle klub. Drømmeklubben. For mange år siden drømte I om, hvordan I bliver rige og lykkelige. Drømmene blev til planer. Ideer. Forslag til forretninger. Tanker om det perfekte kup. Erhvervsplaner blev analyseret over billig rødvin på kollegieværelser. Blev forkastet. Udviklet. Blev aldrig til noget.

Bogcafeen har overlevet 10 års evolution. Hvis det lykkes jer at overbevise investorerne, og de giver jer penge, betyder det ... ja, så betyder det, at I endelig går efter den store gevinst.

Flashback #1:

Kaffe, 300 store fadøl, whisky

Du dannede dig et hurtigt overblik over restauranten. Det var sent på aftenen. Køkkenet havde lukket.

”Ved otte borde sidder de og drikker kaffe. Det ser ud til, at de alle har bestilt en kande til 49 kroner. Den indeholder sandsynligvis omkring en liter kaffe. Kaffeprisen for en liter kaffe af dårlig til middel kvalitet ligger på tre kroner. Det koster lidt at varme vand, tjeneren skal have løn for at servere den, opvaskere for at vaske op og så videre. Fortjenesten er lavt sat på 35 kroner for en kande. Jeg vil tro,

at de serverer omkring 30 kander kaffe her om aftenen. Altså omkring 1000 kroner på en almindelig aften”, sagde du og så rundt på de andre.

Nikolaj smilede til dig. Du smilede igen. Du var udmærket klar over, at han ikke mente, at man kunne gøre tingene op på den måde. Han havde flere gange fortalt dig om kaosteorier og at den slags regnskaber altid gik i lort.

Det er 1992. Martin sidder på en restaurant sammen med sine fem venner. Om et års tid er de færdige med deres uddannelser. De taler om penge. De taler om deres fremtid. De taler om deres drømme. Igen. Det er et tilbagevendende emne. Snart skal de ud i den virkelige verden. Tanken om at de seks sammen kan skabe noget, der kan gøre dem rige og lykkelige, skal snart blive virkelighed, hvis det ikke bare skal forblive drømme. Snart vil klubbens medlemmer forsvinde hen, hvor arbejdet gror.

”Kan I huske, da vi lavede bar til gymnasiefesten?”, spurgte Adam og smilede til Nikolaj og dig. Nikolaj grinede lavt og du smilede af de billeder, der straks dukkede op. ”Det var sgu’ en fest”, mumlede Thomas og smilede lidt.

”Jeg kan huske, at vi regnede ud, at vi ville tjene 3000 kroner på at sælge øl”, sagde Peter og lød lige så bitter, som han havde været den aften.

Adam knipsede og pegede på Peter. ”Lige præcist”, sagde han. ”Hvis vi solgte 300 store fadøl og tjente 10 kroner pr. styk, så ville vi tjene 3000 kroner. Vi solgte faktisk 400 liter øl, men alligevel løb det kun lige præcist rundt”, sagde han.

Martin Rod, arbejdsløs, tidligere politimand

Drøm som 20-årig: Dommer

Hvad troede han dengang, at han ville være: Jurist

Hvad endte han med at blive: Politimand

Hvad drømmer han om nu: At starte en bogcafe sammen med vennerne

Hvad drømmer han om når lyset er slukket: At blive rig og få sig en familie

Hvilken uddannelse tog han: 4 år på jura, politiskolen.

Månedsløn: 20.000 kroner. (Snart 12.000 på dagpenge). (13.000 efter skat)

Bopæl: Lejelejlighed i Sønderjylland.

Månedlig husleje: 5.000 kroner.

Bil: Opel Omega fra 1988

Månedlig udgift til bil: 3000 kroner.

Kone/Børn: Nej/nej

Ansvar på en 1-10 skala: 1 (Intet job, ingen kæreste, ingen børn, ingen fast ejendom)

Yndlingskaffe: Kraft sort kaffe med en lille smule sukker.

Nikolaj nikkede. "Det er problemet med den slags regnskaber", sagde han og kiggede over på dig. "Det holder ikke i realiteten", sagde han og så forventningsfuldt på dig. Han var vant til, at du forsvarede dig, og denne gang skulle ikke være anderledes.

Du rystede opgivende på hovedet. "Det ølregnskab havde holdt, hvis dem der passede baren ikke havde drukket sig pissefulde og givet øl ud til højre og venstre", sagde du og kastede et blik over på Thomas.

Peter så på dig og smilede skævt. "Det er jo altså ikke umuligt at lave et overslag over, hvad en given forretning vil indtjene", sagde han og vinkede til en tjener. "Undskyld, men kan vi ikke få seks dobbelte Glenlivet single malts", sagde han og smilede. Tjeneren nikkede og trak sig lige så hurtigt tilbage, som han var kommet.

"Men det er jo svært at forudse, at der kommer en galning og betaler 600 kroner for 24 centiliter whisky", sagde Thomas og smilede. Du grinede og rystede på hovedet. "Og det er endnu sværere at forudse, at galningen sender dem alle tilbage, hvis tjeneren har formastet sig til at komme is i", sagde du og Peter grinede bredt til jer. Og det var ikke engang løgn. Han havde gjort det før og ville gøre det igen.

Peter så mere alvorligt på jer. "Hvis man skal tjene de store penge, så bliver man nødt til at være en blanding mellem fantast og realist", sagde han. "Det nytter ikke at tro, at man kan drive en café bare med kaffesalg, men det er sgu' ligeså slemt, hvis man slår alle initiativer ihjel".

Kaffen er en essentiel del af Martins dag

Martin Rod forventer, at han i løbet af weekenden skal skrive under på et vigtigt papir

Du nikkede og gav ham ret. Han havde sagt det, som du egentlig også mente. Fordi noget var usikkert, nyttede det ikke at afvise det. "Hvor meget kan man tjene på at lave sin egen forretning?", spurgte du Peter og der blev næsten helt stille omkring bordet. Peter rystede på hovedet. "Jeg ved det faktisk ikke. Det er pisse meget mere indviklet end bare at få en månedsløn. Og meget mere usikkert. Der er en skrækeligt masse, man kan trække fra, og generelt kan man sige, at pengene er meget større, når vi taler selvstændige virksomheder. I det spil er en million kroner ikke så hysterisk meget, som når vi taler månedslønninger", svarede han. "Der er sgu' da ikke nogen, der tjener en million kroner om måneden", sagde Karsten nærmest hånligt.

"Nej, der er ikke mange i Danmark", sagde Peter. Du ventede på at han fortsatte. "Du har talt om, at du vil være psykolog Karsten. Hvad tjener en psykolog om måneden i Danmark?", spurgte han med et svagt smil, som kendte han allerede svaret.

"Jamen for fanden da, jeg har absolut ingen idé om, hvad en psykolog tjener om måneden", grinede Karsten og slog ud med hænderne. Han ramte en flaske rødvin, som Thomas hurtigt greb, inden den væltede ud på dugen. Et ældre par ved nabobordet sendte jer blikke.

Du betragtede Peter, Karsten og Thomas, der kastede sig ud i en længere diskussion om, hvor meget man kunne tjene om måneden med fast arbejde. Adam sad stille og roligt og hørte efter, mens han diskret førte regnskab med, hvem der bestilte hvad, så I undgik

skænderier når regningen kom. Karsten der så tydeligt diskuterede med følelserne og Peter, der forsøgte at være objektiv, selv om det strålede så langt ud af ham, at han slet ikke kunne klare, at både Karsten og Thomas sagde, at de var ligeglade med penge. Det var som at vifte med en rød klud foran næsen på en tyr. Nikolaj sagde ikke noget. Han sad i sine egne tanker, hvilket for Nikolaj kunne betyde hvad som helst. Sandsynligvis drøned hans tanker rundt i samme hastighed, som han sad og vippede med benet, og snart ville han sige et eller andet, som enten ikke ville give mening, eller som opsummerede alt, hvad I havde talt om og lukkede diskussionen. Thomas rejste sig og gik på toilettet, da han var ved at tabe diskussionen til Peter.

»Vi kan åbne bogcaféen«, sagde Nikolaj, i samme øjeblik som Thomas satte sig ved bordet igen.

Nødspor, bilnøgler, anholdelse

Omkring jer er flere bilister steget ud af bilerne. Et par enkelte børn leger med en bold længere fremme. Små grupper af forældre samles og taler sammen. På trods af forsinkelsen er der mange, der smiler. Du kan høre nogen, der finder ud af, at begge familier er på vej til Skagen Camping. De taler om at finde pladser ved siden af hinanden.

"Nej, fandeme om jeg gider stå og vente her hele dagen", siger føreren af Golfen mere eller mindre for sig selv og går over til sin bil. Du vender dig mod ham, og betragter ham i et sekund, før du går over til hans bil.

"Hvad gør du?", spørger du, da han starter Golfen. Hans siderude er rullet ned. Han

kigger ud på dig, mens han tager solbriller på. "Jeg tager sgu' da bare nødsporet", griner han til dig, som om du er hans medsammensvorne. "Det er ikke nogen god idé. Der er sket en ulykke længere fremme, og nødsporet skal bruges af politi og ambulancer", siger du og kigger udtryksløst på ham.

Den unge mand ser undrende på dig. "Du kan da godt nok blande dig et hundrede procent udenom hvad fanden jeg foretager mig!", råber han og trykker koblingen ned.

Enkelte kigger over mod jer, deres opmærksomhed tiltrukket af råbet. Uden at tøve et sekund rækker du hånden ind af sideruden og tager fat om nøglen til Golfen, drejer den og trækker den ud, før den unge mand når at reagere.

"Hvad fanden! Hvad fanden!", siger han næsten stakåndet.

Nu er der flere af de omkringstående som kigger på jer. De fornemmer, at der er noget under opsejling. En enkelt far, får fat på sin datter, der står i nærheden af Golfen. Du putter nøglen i lommen.

"Du får din nøgle igen, når trafikken glider af sted", siger du og mærker til din overraskelse, at dit hjerte banker en smule hurtigere. Det er efterhånden et halvt års tid siden, at du sidst har gjort den her slags. Og du har hverken skilt, pistol, uniform eller kolleger til at bakke dig op mere.

Du bemærker, at der nu er omkring en fem-seks andre bilister, der kigger på dig. Fyren åbner døren, men du lukker den igen.

"Lad hellere være med det", siger du i samme rolige stemmeføring.

"Hva' fanden bilder du dig ind", sprutter han og hopper over på passagersædet, hvor han åbner døren og stiger ud. Du ryster opgivende på hovedet.

"Så I det?", råber han ud til de omkringstående. "Fjolset her stjal mine bilnøgler", siger han og peger anklagende på dig. Han går om imod dig.

Du holder dit blik på ham. "Du får dine nøgler igen, men jeg kan ikke lade dig benytte nødsporet. Det er både farligt for redderne og for de forulykkede", siger du, men dine ord når ikke frem.

"Hey, du kan sgu' da ikke bare tage mandens nøgler", siger en midaldrende mand i shorts. Den unge fyrs åndedræt er foruroligende hurtigt og han stopper en meter fra dig.

"Hold nu op Martin", siger pigen du lige har mødt bag dig. "Lad dog idioten køre, hvis det er det, han vil", siger hun.

Han griber ud efter din hånd. Du træder et skridt tilbage, tager om hans håndled, stikker

et ben ud, drejer hans håndled omkring, bruger hans vægt da han falder, til at komme om bag ham, og du lægger ham så forsigtigt som du kan ned på jorden. Han skriger højt.

"Nej, for fanden da", siger den midaldrende mand, og begynder at gå hen imod jer.

"Bland Dem hellere udenom", siger du hurtigt, højt og advarende til manden, der nærmer sig.

"Du kan sgu' da ikke bare ..."

"Jeg foretager en civil anholdelse for at forhindre en kriminel handling. Klokken er 12.30, og De er anholdt", siger du og holder nede mod asfalten. Du kan mærke varmen fra den stige op i bølger. I samme øjeblik hører I de første sirener og kort efter kommer en ambulance kørende i høj hast forbi i nødsporet.

Fyren er holdt op med at gøre modstand.

"Er du rolig?", spørger du stilfærdigt.

"Rend mig røven", mumler han, men der er ikke meget gejst i stemmen.

"Du bestemmer selv. Enten kontakter jeg patruljevognene deroppe, og får dem til at komme herved og anholde dig eller også slapper du af, og kører videre sammen med os andre, når trafikken glider igen. Og lad være med at prøve noget. Du har ikke en chance mod mig, men det er du nok allerede klar over".

Du rejser dig. Du kan mærke på ham, at han er intimideret.

"Du får din nøgle igen om lidt", siger du og vender ryggen til ham og går op mod din egen

bil. Du hører at han sætter sig ind i sin bil. Måske kontakter han politiet. Det bekymrer dig som sådan ikke. De vil vælge at tro på dig. Du har et godt ry, selv om du ikke er aktiv i tjenesten mere. Du åbner døren ind til din bil. Den gode stemning er ødelagt. Omkring 10 mennesker står og stirrer forskrækket på dig. Pigen kigger på dig med mistro. "Er du politimand eller sådan noget", spørger hun. Du kigger op.

"Har været", svarer du og stiller dig ved den åbne dør.

"Hvorfor holdt du op?", spørger hun.

Du tøver for en gangs skyld et øjeblik. "Jeg blev stukket i maven, da jeg anholdt en voldsmand. Det var ret alvorligt. Jeg fik lyst til at lave noget andet", svarer du.

Hun nikker. "Det forstår jeg godt", siger hun og forsøger sig med et smil. "Hvad laver du så nu?"

Du smiler til hende. "Jeg starter en bogcafé sammen med mine gamle gymnasievenner", svarer du og det lyder præcist så eventyrligt, som du selv synes, at det er.

Hun nikker og ser på dig. "Hvad er en bogcafé?", spørger hun og stryger noget hår væk fra ansigtet.

"Det er en café, hvor man sælger bøger", svarer du.

"Hvorfor skulle det være en god idé?", spørger hun.

"Fordi mennesker godt kan lide forbindelsen mellem en café og det at læse bøger. Populært sagt, så giver de to ting en synergieffekt, så man sælger meget kaffe og mange bøger.

Danske boghandlere er kedeligere end grillbarer fra firserne, og det vil vi gøre noget

Martin Rod er altid opmærksom på sine omgivelser

ved?“, svarer du hurtigt og præcist. Du er spændt på at se, om hun griner af dig, fordi du sagde ordet synergieffekt, men hun kommer åbenbart ikke fra erhvervsverdenen, for hun kigger nærmest imponeret på dig.

”Jeg vil føde dine børn“, siger hun pludseligt og smiler bredt.

”Øhhh ...“, siger du intelligent, og måske rødmer du ligefrem. Det har du ikke gjort i mange år.

Hun griner. ”Slap af. Det var bare helt underligt at høre en mand, der ved hvad han vil og hvorfor han vil det“, siger hun.

Flashback #2:

Ansatte, blikke, kontrakt

Aftenen var ved at gå på hæld. I var berusede men ikke fulde. Du var efterhånden træt af at drikke og kunne mærke trangten efter en kold cola eller måske bare koldt vand. I talte om mulighederne for at åbne en bogcafé, men kom igen hurtigt frem til, at det ikke kunne lade sig gøre. I havde hverken pengene, kontakterne eller kompetencerne til at kaste jer ud i et projekt af den størrelse.

”Jeg forstår stadig ikke, hvorfor det er at selvstændige har så røvmange penge i forhold til lønslaver“, sagde Thomas. ”Jamen, I kan jo bare se jer omkring, næste gang i er på landet. De kører sgu’ alle sammen rundt i store Mercedeser til langt over en halv million”. Adam tog ordet. ”Når først du har en lille blikkenslagervirksomhed med fire eller fem ansatte, så har du en millionforretning. Et rengøringsfirma med tyve ansatte, og du er

mangemillionær. Hvis altså virksomheden kører godt. Du har nu en masse mennesker, som tjener penge ind til dig, uden at du behøver at gøre det store”.

Nikolaj kløede sig i håret, og begyndte derefter at snurre en ske rundt i hånden. Du betragtede den konstante bevægelse hans fingre lavede og pludseligt stoppede de.

»Jeg kan godt se, hvor det her bærer hen, men jeg har et andet forslag«, sagde han og gik så i stå. Han så ud i restauranten som efterhånden var tomt for gæster. Lokalet var egentlig mørkt, og tjenerne gik rundt som diskrete skygger og ryddede op.

Thomas og Peter kastede blikke til hinanden, men ingen af dem sagde noget. Du så afventende på Nikolaj. Når han blev stille, var det oftest fordi, der foregik et eller andet i hans hjerne, der optog hele kapaciteten, hvilket skete ret sjældent.

Han hviskede noget, men du hørte ikke, hvad det var. Thomas nikkede, og du kiggede undrende på ham, for at vise at du ikke havde hørt det. De andre så spørgende på Nikolaj. Han så dem ikke. Han så frem for sig.

»Vi skriver en kontrakt«, sagde han lidt højere. Karsten nikkede. Du kiggede over på Adam, der nærmest så lidt bekymret ud.

»Om ti år har vi penge. Kontakter. Og viden«, fortsatte Nikolaj. »Men måske har vi også børn, hus og fast arbejde. Vi lover hinanden at lave en bogcafé om 10 år. Vi skriver en kontrakt på det«, sagde han og så rundt på jer andre. »Ellers glemmer vi det. Ellers bliver det bare noget, vi griner af«, sagde han.

Luft, dagpenge, automatgear

Du sidder i din Omega og bilerne foran dig begynder langsomt at glide frem. Du kigger i bakspejlet og sukker. Sandsynligvis har du traumatiseret fyren, men du tænker ikke videre på ham. Temperaturen i bilen er blevet ulidelig høj, og du nyder at vinden igen begynder at ruske lidt i dit hår, da farten stiger.

Du tænker, på det hun sagde. En mand der ved, hvad han vil og hvorfor han vil det. Måske er det rigtigt, at du ved, hvad du vil, men ved du egentlig, hvorfor? Ja, penge selvfølgelig. Og muligheden for at investere tid og penge i noget, der virkelig kommer dig selv til gode. Skabe noget. At arbejde er som at leje en lejlighed. Man betaler en masse husleje, og når man flytter derfra, har man ikke fået andet ud af det end et tag over hovedet. Men at have egen virksomhed er som at købe eget hus. Så betaler man af på det, og de forbedringer man bruger tid og penge på kommer en selv til gode. Derfor.

Det skal nok blive interessant. Du har ikke noget at tabe. Ingen kone. Ingen børn. Intet fast arbejde, der skal siges op. Det eneste du kan være bange for er, at de andre pludselig begynder at trække sig ud af det eller få kolde tæer, når det skal til at blive virkelighed. Du har kun et par måneder tilbage med løn. Så er det på dagpenge, og det går ikke.

Du læner dig tilbage i det velouvertrukne sæde, rykker ud i ydersporet og trykker speederen i bund. Automatgearet skifter ned i tredje og den tunge bil glider hurtigt frem.

Lige nu

Du kører af den smalle vej mod Vesterhavet. Det klare blå vand dukker frem i horisonten. Du er ikke nervøs for at møde dine venner, selv om det er et vigtigt møde. Det er din fortjeneste at finansmanden Uffe Høst dukker op til mødet. Han vil måske investere penge i bogcafeen.

(Du kender Uffe Høst fra din tid som politimand. Der var indbrud i hans luksusvilla, og du fandt frem til tyvene.)

Om vennerne

Du har aldrig haft et særligt nært forhold til din familie og du har aldrig haft en kæreste i mere end et halvt år. Dine venner er en konstant her i livet, som andre nok har det med deres familie. Selv om det aldrig er blevet sagt, så stoler du på dem, som du stolede på dine nærmeste og bedste kolleger i politiet. Du ved, at de på hver deres måde, altid vil hjælpe dig. Dermed ikke sagt, at de alle kan gøre det samme. Hvis det kom til fysiske problemer, ville du gerne have Thomas ved din side, men hvis det handlede om, at du var ked af det, vil du hellere tale med Karsten. De er forskellige, men de har alle deres helt særlige værdier.

Karsten Schmidt

Når Karsten sagde, at I skulle opføre jer ordentligt, så havde han oftest ret i, at I havde såret nogen. Sammenlignet med dig, så virker det som om, at han har en helt anden sans, end dig selv. Som om, at han kan se menneskers følelser. Han blev sommetider sur på dig, når

du gjorde nogen ked af det, men du var ikke klar over det, og gjorde det ikke for at være ond. Og det var han åbenbart også klar over. Du havde aldrig noget imod, at Karsten kunne se længere ind i dig end de fleste andre, for du ved, at han aldrig ville bruge noget af det han så imod dig.

Adam Johansen

Du kan kun beundre en mand med hans hukommelse og evne til at have styr på alting. Engang undlod han at blande sig, da I skulle en tur til Tyskland i sommerhus, og planlægningen gik fuldstændig i lort. I glemte en masse ting, som Adam selvfølgelig ville have haft

tjek på. Du vil ikke kalde ham en kontrollfreak, men han kan lide, at der er styr på tingene. Han virker på nogen som en alvorlig og lidt kedelig mand, men du synes ikke, at han er kedelig. Han er i hvert fald utrolig vigtig at have med i projektet. Adam er kommunaldirektør, er gift men har ingen børn.

Thomas Lundstrøm

Flere af de andre, har altid synes at du og Thomas mindede en del om hinanden, og på overfladen er det måske også rigtigt. I er begge stille typer, der ikke altid bralrer så voldsomt op. Men Thomas er langt mere tilbagelænet og afslappet, end du nogensinde kan blive. Han tager tingene som de kommer og virker tilfreds med at glide med

strømmen. Ikke fordi, at han ikke kan kæmpe imod strømmen, hvis det var det, at han ville, men det er det ikke. Thomas

arbejder som Art Director på et stort reklamebureau, men taler ikke så meget om sit arbejde. Han er single for tiden og

Peter Thøgersen

Peter har overrasket dig. Du troede egentlig ikke, at han ville opgive sit fede job og sin fornemme karriere. Han tjener masser af penge og ville måske være direktør om få år med en millionløn. Men alligevel var det nærmest ham, der tog Nikolajs snak om bogcafeen videre til næste trin, ved at gå ud og forhøre sig med diverse konsulenter, om det var noget, som der kunne blive en forretning ud af. Og da først Peter viste initiativ til at gå ind i det, fulgte du efter, derefter var Thomas med og til sidst var I alle klar. Peter er den fødte direktør og leder. Han er charmerende uden at være glat. Han er troværdig, uden at være falsk. Han er gift og har en søn.

Nikolaj Rosholm

Nikolaj bevæger sig på grænsen til galskab. Sommetider roterer den lidt for hurtigt i hovedet på ham. Han har altid en masse ideer og tanker, men det er ikke altid, at han har tænkt så langt. Han er desuden ganske intelligent, men har ikke altid styr på sådan noget med penge og regnskaber. Han var næsten altid flad i gymnasiet og glemte hurtigt, hvem han havde lånt penge af. Det er i høj grad Nikolaj, der har holdt drømmen om bogcafeen ved lige. Havde han ikke taget det op igen og igen, så var drømmen blevet mere og mere vag for til sidst at forsvinde.

Om Martin Rod

Engang spurgte jeres engelsklærer i gymnasiet jer om, hvordan I selv synes, at det gik. Du fortalte ham din mening om hans undervisning. Det var ikke for at være ond. Han bad selv om det. Du sad stille og roligt på din plads, og fortalte ham, at hans undervisningsmetoder ikke virkede. Du kunne se, at manden blev dybt rystet. Størstedelen af klassen fandt også situationen dybt pinsom. Du har siden lært, at bare fordi, at du ikke selv har problemer med konfrontationer, så har andre det ofte. Også selv om de ikke tror det.

Du er rolig. Du har et roligt gemyt. Dine følelser kommer næsten aldrig til overfladen. Og der skal en del til, før dine følelser bliver vakt. Især de negative. Du har langt til vrede. Du har været oppe at slås, hvor du hverken var vred eller specielt oppe at køre. Du holder hovedet klart.

Du ved egentlig ikke, hvorfor du blev politimand. Egentlig troede du, at du skulle være jurist, men da du var næsten færdig med jurastudierne skiftede du retning. Jobbet passede dig også godt, men du kunne alligevel mærke interessen for bogcafeen, da Nikolaj begyndte at tage det op igen for et års tid siden. Knivstikkeriet kom som en perfekt undskyldning for at sige op.

Om bogcafeen og Karstens kompetencer

Det med virksomheden har været oppe at vende lige siden I opdagede, at I ofte brugte hele aftener på at tale om, hvordan I kunne blive rige. Og ikke mindst om hvordan I kunne blive lykkelige. For en del hang de to ting sammen. Du troede ikke, at det var sådan med dig, men drømmen om penge og drømmen om en bogcafé er begyndt at blive den samme drøm for dig. Bogcafeen er en fantastisk idé. Danskerne har i voldsom grad taget kaffekulturen til sig, og de unge generationer – cafégenerationerne – bliver større og større. Interessen for bøger og kultur er stigende. Bogmessen i Forum er fuldstændig hysterisk besøgt af almindelige danskere. En gang var det mere eller mindre en messe for fagfolk, men nu vælter folk ind, for at høre forfattere tale om litteratur. En bogcafé kunne blive et selvsagt forum for den stigende interesse for kulturen. Der bliver udgivet et væld af bøger. Måske kunne man alliere sig med et af de større forlag, Gyldendal eller Gad, og få dem til at holde receptioner der.

Hvad er dine styrker

Du holder (næsten) altid hovedet koldt.

Du kan distancere dig fra dine følelser i diskussioner.

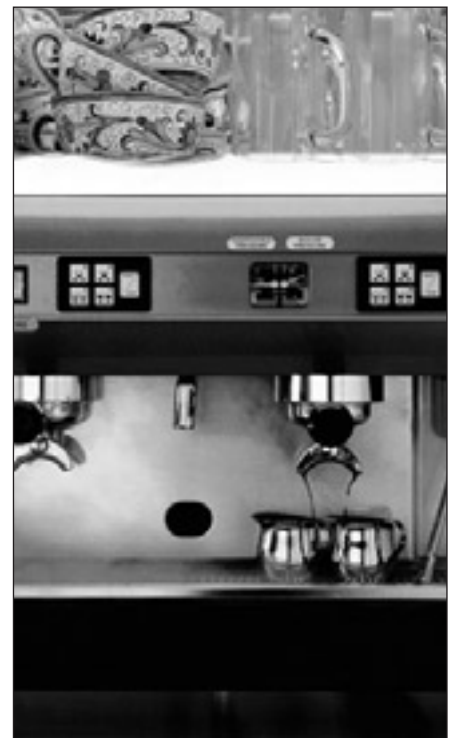
Du er god til at håndtere konflikter. Ikke nødvendig til at løse dem, men til at håndtere dem.

Der er ikke meget i verden, som du er bange for, heller ikke konflikter.

Hvad er dine svagheder

Sommetider glemmer du, at andre har følelser

Du har svært ved at gennemskue andres motiver og reagerer i stedet på deres handlinger

Et hoved fuld af ideer

Den 34-årige Nikolaj Rosholm er daglig leder af et stort bibliotek, men de sidste 10 år har han drømt om at starte en bogcafé sammen med sine venner.

McDonald, moduler, Mondeo

Solen skinner som om den aldrig har tænkt sig at gøre andet. Det er lige ved, at den summende lyd fra motorvejen overdøves af fuglene, der som de eneste spiser gratis på McDonalds. Men fuglene bliver igen overdøvet fra lyden af hysterisk skrigende børn, der kaster sig rundt i det mangefarvede helvede af en legeplads. Temperaturen er usædvanlig høj, men brisen og parasollerne gør det udholdeligt.

”Moduler”, hvisker du for dig selv og nikker, mens du ser din søn på fire år vinke til sin mor, før han kaster sig ned i røret, der fungerer som rutschebane.

”Det er fandeme en god idé”, mumler du videre. For et par måneder siden, bestilte du en række kataloger over legepladser. Du havde en idé om, at det ville være smart med en legeplads i forbindelse med biblioteket. Et sted som forældrene kunne droppe deres børn af, mens de fordybede sig i bøgernes verden. Din souschef gjorde dig opmærksom på, at ideen med biblioteket var, at børnene selv skulle komme ind og læse i bøger, og at biblioteket ikke var en legeplads. Det havde han jo nok ret i, og du opgav ideen. Men for pokker da. Plastmodulerne til legepladserne kostede det hvide ud af øjnene, og det var ikke andet, end formstøbt brudsikker plastik.

”Ja børnene er glade for legepladsen”, siger en ung kvinde med langt lyst hår ved siden af dig. Hun har en bakke med resterne af et HappyMeal og en halvspist BigMac. Antydningen af vind får papiret på hendes bakke til at rasle, og hun stiller en halvdrunken cola oven på det. Blæsten lugter af burgere. Du kigger lidt overrasket på hende. ”Ja ... børnene”, siger du og smiler til hende. Du var allerede væk i en verden, hvor du lavede nye og interessante koncepter indenfor legepladser. Organiske former holdt i jordfarver, der ville tiltale designbevidste forældre. Legepladser, der også fungerede som kunstværker. Du vender dig lidt om. ”Hvad tror du, at sådan et legetårn koster?”, spørger du kvinden. Hun smiler til dig, men ser alligevel en smule forlegen ud.

”Hvad de koster? Det ved jeg ikke ...”, siger hun, og trækker sig lidt tilbage, som om hun fortryder, at hun talte til dig. Du vender dig mod hende. ”21.000 kroner for basen. 10.000 kroner for tårnet. 17.000 kroner for rutschebanen og 6.000 kroner for trappen. Katalogprisen er 54.000 plus moms for alle fire moduler”, siger du hurtigt og smiler. Hun smiler lidt forsigtigt tilbage. ”Skal jeg synes, at det er specielt billigt eller dyrt?”, spørger hun og vinker kort til sit barn. ”Ja ...”, siger du og tøver lidt. Du kigger på børnene der leger. ”Det er egentligt et godt spørgsmål”, siger du. ”Arbejder du med legepladser?”, spørger kvinden, der alligevel ikke synes, at du er så farlig. Du griner. ”Mig, nej jeg administrerer et bibliotek”, svarer du næsten forlegent. ”Men jeg er ret sikker på, at jeg kunne lave mere fantastiske legepladser end de her for billigere penge”, siger du, uden at have den mindste idé om, hvad det koster at produktudvikle og sikkerhedsteste en legeplads. Du har hørt ordene, men de betyder ikke noget. ”Nu har McDonalds nok næppe betalt katalogprisen for deres legepladser”, siger kvinden og smiler til dig, på en måde som både kunne være drillende, nedladende eller med sympati. Du sætter dig lidt mere op og rynker brynene. ”Nej, det har de nok ikke”, siger du. Et eller andet sted i baghovedet på dig, skrider en stemme, at en maskine som kan støbe plastik i de størrelser koster 20 millioner kroner eller

mere, og du piller dig selv ned. Du smiler kort til kvinden, rejser dig. Du tager ikke bakken med de sørgelige rester af jeres burgere og fritter med. Du stiller dig ved din Ford Mondeo og kigger på Irene og knægten. Du har en underlig klump i maven. En klump der altid dukker op, når det går op for dig, at selv tilfældige mennesker på en McDonalds familierestaurant kan skyde dine ideer ned. ”Det værste de kan gøre er at fyre dig”, siger en stemme i hovedet på dig. ”Og hvorfor er du egentlig bange for det? Du skal alligevel snart sige op. Efter weekenden er I klar til at gå i gang”, fortsætter stemmen. Kvinden fra før henter sit barn og går over mod parkeringspladsen. Hun går imod en ældre Citroen Xantia, der holder ved siden af din blå Mondeo. Hendes søn ser ud til at være fire år gammel. På samme alder med Frederik. ”Nå, så skal du også til at videre”, siger hun og stopper ved siden af sin bil. Hun åbner døren og sønnen sætter sig ind på et barnesæde. Hun kaster et blik ind på bagsædet af din bil, hvor der er to barnesæder. Du nikker, skal lige til at smile afvisende, men kaster så et hurtigt blik op på legepladsen, hvor Irene stadig leger med Frederik. ”Hvad arbejder du med?”, spørger du kvinden. Hun ser tænksom ud et øjeblik, men smiler så. ”Jeg er indkøbschef for en række Nettobutikker”, svarer hun og smiler. Du nikker, tager en dyb indånding og tager mod til dig. Både fordi, du er forlegen over at spørge en fremmed kvinde, men også fordi, du er bange for, hvad hun vil sige.

Bogcafeen har længe været en drøm for Nikolaj.

En sjælden stund hvor Nikolaj slapper af

”Drømmer du nogensinde om at sige dit arbejde op og lave noget helt andet?”, spørger du og forsøger at se neutral og rolig ud. Kvinden tænker sig om. Hun ryster på hovedet. ”Nej ... ikke sådan for alvor”, svarer hun, og begynder at vende sig mod sin bil. ”Undskyld, men hvad mener du med for alvor”, spørger du med næsten lille stemme. Hun vender sig mod dig igen. Smiler det samme underlige smil, som du ikke kan tolke. ”Jeg drømmer da. Jeg drømmer om at starte min egen serie af kosmetikartikler. En eksklusiv serie til discountpriser”, siger hun og breder hænderne ud, som var det et slogan hun havde tænkt over. Nu smiler du. ”Hvorfor gør du det så ikke?”, spørger du. Hun smiler lidt skævt til dig. Næsten sørgmodigt.

Du er på vej til Svinkløv Badehotel i Nordjylland, for at præsentere ideen om bogcafeen for to investorer. Du har inviteret dine fem gamle venner fra klubben. Drømmeklubben. For mange år siden drømte I om, hvordan I blive rige og lykkelige. Drømmene blev til planer. Ideer. Forslag til forretninger. Tanker om det perfekte kup. Erhvervsplaner blev analyseret over billig rødvin på kollegieværelser. Blev forkastet. Udviklet. Blev aldrig til noget.

Bogcafeen har overlevet 10 års evolution. Hvis det lykkes jer at overbevise investorerne, og de giver jer penge, betyder det ... ja, så betyder det, at I endelig går efter den store gevinst.

Flashback #1:

Kaffe, sukker, slavecognac

”Undskyld, men hvad er det for noget kaffe I har”, spurgte du og kiggede op på tjeneren, der stod med sin lille blok. Han stirrede på dig i et par sekunder uden at sige noget. Du regnede hurtigt ud, at han ikke havde nogen som helst anelse om, hvilken kaffe restauranten serverer, og sandsynligvis har de kun en almindelig kaffemaskine, eller endnu værre en industriel kaffebrygger. Ud af øjenkrogen så du, at Thomas og Martin holdt øje med dig.

Tjeneren åbnede munden, men nåede ikke at sige noget.

”Jeg bemærkede tidligere, at I har en espressomaskine. Hvis du laver seks dobbelte espressoer, hælder dem op i seks krus, fylder op med varmt, ikke kogende, men varmt vand, så vil det være fint”, sagde du hurtigt og vendte dig om mod bordet igen.

”Og så noget sukker og varm mælk”, bemærkede Thomas.

Martin skar ansigt. ”For fanden Thomas.

Sukker og mælk i kaffen er altså en misforståelse”, sagde han og du nikkede.

”Gad vide hvor meget en café rent faktisk tjener på at sælge kaffe”, sagde du og kiggede rundt på restaurantens gæster, hvor omkring halvdelen sad med en kop kaffe.

Adam tog sit store cognacglas, lod det hvile i håndfladen og lavede en langsom roterende

bevægelse. ”På de store hoteller udgør salget af kaffe størstedelen af fortjenesten, når vi taler mødeaktivitet”, sagde han og duftede til sin cognac. ”Det her er altså en slavecognac”, bemærkede han og Peter og Thomas nikkede. Du synes, den smagte udmærket.

Det er 1992. Nikolaj sidder på en restaurant sammen med sine fem venner. Om et års tid er de færdige med deres uddannelser. De taler om penge. De taler om deres fremtid. De taler om deres drømme. Igen. Det er et tilbagevendende emne. Snart skal de ud i den virkelige verden. Tanken om at de seks sammen kan skabe noget, der kan gøre dem rige og lykkelige, skal snart blive virkelighed, hvis det ikke bare skal forblive drømme. Snart vil klubbens medlemmer forsvinde hen, hvor arbejdet gror.

Martin tog et hurtig vue ud over restauranten. ”Ved otte borde sidder de og drikker kaffe. Det ser ud til, at de alle har bestilt en kande til 49 kroner. Den indeholder sandsynligvis omkring en liter kaffe. Kaffeprisen for en liter kaffe af dårlig til middel kvalitet ligger på tre kroner. Det koster lidt at varme vand, tjeneren skal have løn for at servere den, opvaskere for at vaske op og så videre. Fortjenesten er lavt sat på 35 kroner for en kande. Jeg vil tro, at de serverer omkring 30 kander kaffe her om aftenen. Altså omkring 1000 kroner på en almindelig aften”, sagde Martin og så på jer. Du sagde ikke noget, men smilede. Det var typisk Martin, at forsøge at gøre tingene op på den måde. Realiteterne ville aldrig indpasse sig under et simpelt regnestykke, og forsøgte man, at udregne basis for en forretning på den måde, ville man hurtigt blive overrasket.

Nikolaj Rosholm, daglig leder af et bibliotek

Drøm som 20-årig: Forlægger / forfatter

Hvad troede han dengang, at han ville være: Arbejde på et forlag

Hvad endte han med at blive: Leder af et bibliotek

Hvad drømmer han om nu: At starte en kæde af bogcafeer

Hvad drømmer han om når lyset er slukket: At få alle sine venner med på den gamle drøm

Hvilken uddannelse tog han: Bibliotekaruddannelsen, to år på Handelsskolen

Månedsløn: 35.000 kroner (20.000 efter skat)

Bopæl: Rækkehus i Midtjylland

Månedlig udgift til hus: 9.000 kroner.

Bil: Ford Mondeo

Månedlig udgift til bil: 5.000 kroner

Kone/Børn: Ja/Ja

Ansvar på en 1-10 skala: 8 (Familie at forsøge, eget hus, egen bil, lederstilling)

Yndlingskaffe: Stærk med en smule skummetmælk

”Kan I huske, da vi lavede bar til gymnasiefesten?” spurgte Adam og smilede til dig. Du grinede lavt. Du havde lige tænkt på det samme. De andre smilede.

”Det var sgu’ en fest”, mumlede Thomas.

”Jeg kan huske, at vi regnede ud, at vi ville tjene 3000 kroner på at sælge øl”, sagde Peter med slet skjult bitterhed.

Adam knipsede og pegede på Peter. ”Lige præcist”, sagde han. ”Hvis vi solgte 300 store fadøl og tjente 10 kroner pr. styk, så ville vi tjene 3000 kroner. Vi solgte faktisk 400 liter øl, men alligevel løb det kun lige præcist rundt”, sagde han.

Du nikkede. ”Det er problemet med den slags regnskaber”, sagde du og kiggede over på Martin. ”Det holder ikke i realiteten”, sagde du.

Martin rystede opgivende på hovedet. ”Det øregnskab havde holdt, hvis dem der passede baren ikke havde drukket sig pissefulde og givet øl ud til højre og venstre”, sagde han. Peter så lidt tvivlsom ud. ”Det er jo altså ikke umuligt at lave et overslag over, hvad en given forretning vil indtjene”, sagde han og vinkede til en tjener. ”Undskyld, men kan vi ikke få seks dobbelte Glenlivet single malts”, sagde han og smilede. Tjeneren nikkede og trak sig lige så hurtigt tilbage, som han var kommet. ”Men det er jo svært at forudse, at der kommer en galning og betaler 600 kroner for 24 centiliter whisky”, sagde Thomas og smilede.

”Og det er endnu sværere at forudse, at galningen sender dem alle tilbage, hvis tjeneren har formastet sig til at komme is i”, sagde du og Peter grinede bredt til dig. De andre smilede og grinede. Han havde gjort det før.

Peter så mere alvorligt på jer. ”Hvis man skal tjene de store penge, så bliver man nødt til at være en blanding mellem fantast og realist”, sagde han. ”Det nytter ikke at tro, at man kan drive en café bare med kaffesalg, men det er sgu’ ligeså slemt, hvis man slår alle initiativer ihjel”.

Kaffe, budget, midterstriber

”Jeg købte også kaffe til dig”, siger Irene og rækker dig en stor kop med McDonald logo på. Du tænker på historien om kvinden, der fik en millionerstatning fordi, hun spildte varm kaffe i skødet på sig selv, og trækker kopholderen ud.

”Skal vi ikke snart bade”, spørger Frederik fra bagsædet.

”Nej, det tror jeg ikke at vi skal” siger Irene

Bogcafeen er ikke bare en mulighed for Nikolaj. Det er løsningen på mange problemer.

og kigger bekymret på dig.

”Hvad?” udbryder du med et grin.

”Selvfølgelig skal vi da bade!”, siger du og griner, mens du jager tankerne på flugt.

”Hold så op Nikolaj. Han er kun fire år gammel, og skal ikke i nærheden af det vand.

Og får du overhovedet tid til det?”, spørger Irene og kigger på dig. ”Jeg mener, hvis I skal gøre jer fortjent til to millioner på en weekend så ... og du skal også lige overtale de andre til at være med på ideen”, fortsætter hun.

”Det er ikke min idé”, siger du. ”Det var faktisk Peter, der foreslog det i tidernes morgen”, siger du, og skifter hurtigt op i femte gear.

”Ja ja, men det virker bare som om, at du tror, at de rent faktisk vil sige deres job op og investere deres tid og penge i projektet”, fortsætter Irene.

Du sukker. Hun fatter ikke, at det her ikke er en af dine sædvanlige luftige projekter, der ender med aldrig at blive til noget. Nu har du opbakning fra folk, der rent faktisk forstår at gennemføre noget, men hendes bemærkning gør ondt og vækker frygt.

Du mærker hvordan urolige tanker forsøger at trænge sig på. Billeder af det sidste ledermøde på biblioteket. De slet skjulte antydninger fra kommunaldirektøren om, at budgetoverskridelserne måske ville være nemmere at håndtere, hvis biblioteket havde en anden administrator. Du ved, at det er en direkte opfordring til dig om at forlade stillingen. Men billederne får ikke substans, de læser sig ikke fast og forsvinder til fordel for bidder af midterstriber, der forsvinder en for en bag bilen, mens du trykker let på

speederen og accelerer nordpå.

Du smiler. ”Det tror jeg faktisk også, at de vil”, siger du. Hun tror ikke på det. Hun tror, at det bare er en fiks idé. Hun har drillende sagt noget med tidlig midtvejskrise og drenge, der vil have deres drømme i fred. Men nej. Fandeme nej. Det kan lade sig gøre. Hvorfor ikke. Hvis I ikke gør det, så læser du om seks år historien om den succesfulde og driftige entreprenør, der undrer sig over, hvorfor der ikke var nogen før ham, der åbnede en bogcafé.

Irene nikker og du ved at hun tænker, at hun vil se det, før hun tror det. Det forfærdelige ordsprog, som hun har lært af sin far. Ordsproget, der kan slå alting ihjel. Jeg vil se det, før jeg tror på det. Forfærdeligt. Du har forsøgt at fortælle hende, at det ikke er en ny tanke. Du har ikke fortalt hende, at du som sådan allerede har investeret penge i projektet. Regningen for weekenden løber op i omkring 20.000 kroner, hvis da ikke nogen af de andre foreslår, at de selv betaler for hotelopholdet. Til den tid kan det komme ind over bogcaféens budget. Det vil kun være rimeligt.

”Selvfølgelig lykkes det”, siger du, men kan ikke forklare hvorfor, selv om det er mere end bare en fornemmelse. Et eller andet sted, har du foretaget en behovsanalyse blandt danske forbrugere og ved, at de vil elske konceptet i en bogcafé. Ideen om bogcafeen har ligget og slumret dybt i din krybdyrhjerne i over 10 år. Og den er den eneste af utallige ideer og tanker, som overlever daglige angreb fra din fornuft. Du rækker ud efter kaffen og tager låget af. Det damper stadig lidt. Du tænker

på, at danskerne også drikker kaffe, når det er 35 grader varmt i skyggen. De drikker altid kaffe. Og de læser altid bøger. Om vinteren i mørket sidder de og hygger sig med en bog. Om sommeren når de ikke kan falde i søvn, læser de en bog.

Flashback #2:

Whisky, firma, bogcafé

Tjeneren kom ind med kaffen og whiskyen på samme tid. Whiskyen var straight. Du smilede kort til Peter, der trak på skulderen og sukkede.

Du hørte dem og så deres munde bevæge sig, men deres ord nåede ikke langt ind i din hjerne. De talte om, hvordan de blev rige. Igen talte de om, hvordan de blev rige. Thomas og Peter sad og forsøgte at finde ud af, hvem af dem, der var sejeste. Du så det på deres ansigter. Det burde ikke være svært, at finde på noget, der skaber rigdom. Et rengøringsfirma vil gøre det. I er kloge og snart veluddannede. Men hvem gider, at have et rengøringsfirma. Eller en budcentral. Du hørte ikke hvorfor, men Thomas rejste sig. Kastede sin serviet på bordet, pegede næsten truende på Peter, men smilede mens han gjorde det. Sagde noget og smilte skævt. Adam grinet. Han skrev et eller andet på en serviet. Karsten smilede ikke.

Sammen vil I kunne starte en bogcafé, og få det til at køre rundt, få det til at blive en succes. Adam har styr på tal. Han har overblik og en grundighed, der er uhyggelig. Peter har ambitioner og en umiddelbart charme i et jakkesæt, der skrider direktør og penge. Martin bevarer sit cool i alle situationer. Sammen med Thomas, får du de vildeste ideer. Karsten har en fornemmelse for mennesker, som du ikke engang selv kan

eftergøre. Du stirrede på bordet foran dig. Du mærkede, at det ikke bliver til noget. Det bliver ved med at være snak. De vil arbejde. De vil prøve at lege voksne og tjene penge. Thomas vil have en bil. Peter vil vise, at han kan altting. Det går i sig selv, og I glemmer alt om det efter nogle år. Thomas satte sig tilbage ved bordet. "Vi kan åbne bogcafeen", sagde du og der bliver stille. Thomas så lidt forundret ud og kiggede rundt på jer. "Er du seriøs?", spurgte Adam.

Klitter, investorer, hotel

Svinkløv Badehotel ligger stort og hvidt blandt lyse klitter med grønne pletter. Havet strækker sig blå og uendeligt lige bag ved hotellet. Luften er varm og dufter af fyrretræer på grænsen til at selvantænde. Klokken er lidt over to og I er kommet et par timer før de andre. Du vil sikre dig, at der er styr på det hele. Du kigger på dit ur. Om 28 timer afgøres din fremtid. Om 28 timer kommer to investorer med en stor pose penge. Om 34 timer er de taget hjem igen. Måske har de efterladt posen hos jer.

Du ser op på hotellet, der stråler i solskinet. En del ældre mennesker sidder på terrassen og spiser frokost. Du kigger dig lidt undrende omkring. Der er et eller andet underligt, og det går op for dig, at du ikke kan se en eneste børnefamilie. Der er heller ingen legeplads. Du smiler for dig selv. Du troede slet ikke, at den slags steder eksisterede. Du husker dig selv på, at døren til bogcafeen skal være så bred, at det er nemt at køre en barnevogn ind. Der må heller ikke være nogen besværlige trin.

Flashback #3:

Modstand, skak, kontrakt

Du mærkede tydeligt deres modstand, men deres modstand var også positiv. Den fortalte dig, at de ikke mere gad snakke om drømmeprojekter, som ikke blev til noget. Når du lukkede øjnene, kunne du se jer alle sammen til åbningen af den første bogcafé. Den var i to eller måske ligefrem tre etager. Bordene var af mørkt træ. Peter havde et smart jakkesæt på. Martin og Adam stod lidt i baggrunden.

"Du mener, om jeg tænker mange skridt frem og forsøger at lure modpartens træk", spurgte Peter. Han kiggede på Thomas. Du forstod ikke helt, hvad han mente.

"Noget i den stil", sagde Thomas og nikkede

hurtigt mod dig. Du sad stadig og stirrede ned i dugen, men du kunne føle hans blik.

"Det tror jeg du har ret i", hørte du Karstens stemme og så talte Thomas igen. Du mærkede hvordan deres stemmer langsomt bragte dig tilbage.

"Når Nikolaj tænker på den der måde, så spiller han skak med os", hviskede Thomas. Du smilede for dig selv. Et eller andet sted, havde Thomas helt ret. Du forsøgte at forudse, hvordan de ville reagere hver for sig, så du kunne sige det helt rigtige på det rigtige tidspunkt, så tingene blev, som du ville have det. Du kunne oftest tænke et par minutter frem i tiden, hvor det var muligt at forudse dine venners reaktioner.

Du kiggede op.

»Vi skriver en kontrakt«, hviskede du lavt. De hørte dig ikke. Det var ikke din mening at hviske. »Vi skriver en kontrakt«, sagde du lidt højere. Karsten nikkede. Adam så over på Peter. De så lidt tvivlende ud. Enten forstod de dig ikke eller var ikke enige. »Om ti år har vi penge. Kontakter. Og viden«, fortsatte du. »Men måske har vi også børn, hus og fast arbejde. Vi lover hinanden at lave en bogcafé om 10 år. Vi skriver en kontrakt på det«, sagde du og fangede hver af de andres blik. »Ellers glemmer vi det. Ellers bliver det bare noget, vi griner af«, sagde du.

Lige nu

Den konstante brusen fra Vesterhavet lyder højt helt herop på parkeringspladsen. Du kigger efter de andre. Ikke nervøs, men forventningsfuld. Da du får øje på Peters Audi, ringer din mobiltelefon. Du ser på displayet, at det er Karsten.

Vennerne

Jeres venskab går tilbage til gymnasiet. Dine venner synes ikke, at du er mærkelig. Enten er det fordi, at de kender dig så godt, eller fordi at de også selv er mærkelige. Eller også synes de, at du er mærkelig, og det er det, som de godt kan lide ved dig. Det er en ting, du ikke er i tvivl om. De kan lide dig, og det har de altid kunnet. Og du kan lide dem. I har oplevet meget sammen. I er blevet voksne sammen. Nogen af jer er blevet ansvarlige med hus, hjem, karriere og familie. Nogen af jer ved ikke, hvad ansvarlighed er, om det så hoppede op og bed jer i næsen.

Karsten

Du kunne altid stole på at Karsten tænkte med sine følelser i stedet for med sit intellekt. Det var ikke fordi, man kunne manipulere med ham og hans

følelser, for han var selv ganske bevidst om det, men det var så tydeligt at se, når han blev ophidset i en diskussion. Karsten er single for tiden og har ingen børn.

Thomas

Hvor Peter er charmerende på den åbenlyse og flinke måde, så er Thomas charmerende på den lidt farlige og utilnærmelige måde. Sådan som mange piger godt kan lide. Han virker lidt som en ensom ulv, som man aldrig helt ved, hvor man har, udover at man altid kan stole på ham.

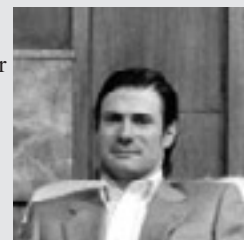
Thomas er langt mere kreativ end man lige skulle tro, og det var oftest ham, der straks kunne se det geniale i dine ideer.

Thomas er AD'er i et reklamebureau, er lige nu single og har ingen børn.

Martin

Hvor Thomas var charmerende i sin tilbagetrukne facon, så er Martin nærmest en smule skræmmende i sin utilnærmelighed. Du har aldrig været i tvivl om, at Martin er din gode ven, men det er ikke noget han viser særligt åbenlyst. Han udstråler en ro, som næsten får dig til at tænke på japanske munke eller noget i den stil. Martin har vist en kæreste i København, men har ingen børn. Indtil for nylig var han politimand i Sønderjylland, men blev stukket ned under en anholdelse, og sagde arbejdet op. Nu satser han på bogcafeen.

Peter

Peter er for tjekket til det her sted. Det er underligt med Peter, for egentlig er han nok den af jer, der skiller sig mindst ud. Hvis nogen spurgte om, hvad Peters største styrke var, ville du have svært ved at svare klart og entydigt. Måske ville det være hans charme, hans evne til altid at være forrest uden at virke dominerende. Under alle omstændigheder er han måske den vigtigste deltager i projekt Bogcafé. Han har forbindelserne og evnerne til at håndtere millioner af kroner. Og så er han ret festlig at være sammen med og I har haft mange gode diskussioner. Peter er afdelingsleder i en stor konsulentvirksomhed, han er gift og har en søn.

Adam

Hvis Adam ikke havde styr på sine ting, så vidste man, at der var noget helt galt. Så var han enten forelsket eller ekstremt fuld. Adam er det modsatte af dig. Han er kontrolfreak på grænsen til den anale, men det er endelig ikke noget, du bebrejder ham. Når du ikke selv er det, så er det da ret heldigt, at der er andre, der gider at gå op i sådan nogle kedelige ting. Du havde egentlig ikke troet det, men det lader virkelig til, at han også er med på bogcafeen. Han er kommunaldirektør, gift, men har ingen børn.

Om Nikolaj Rosholm

Det går hurtigt oppe i dit hoved. Du ved ikke helt hvordan, men sommetider springer dine tanker et par trin over, og du når frem til en konklusion på et problem, før dem omkring dig overhovedet er blevet opmærksomme på, at der er et problem. Det er ikke noget, at du gør bevidst. Det kommer af sig selv, og det er først for nogle år siden, at du er blevet helt klar over, at det ikke er alles hoveder, der fungerer på den måde.

Men det virker kun, når du laver noget, som du synes er spændende. Der skal ikke meget til, før du keder dig. I gymnasiet fik du 3-taller og 13-taller i en smuk pærevælling. Du er rastløs. Du sidder ofte og hopper. Når du er færdig med at spise før de andre, skal der gerne ske et eller andet. Du kan ikke holde ud at gå i kirke. Dine øjne begynder at fare rundt omkring i kirken, du begynder at læse bagerst i salmebogen.

Du er ikke fornuftig. Du gør ikke altid fornuftige ting. Din økonomi hænger i låser. Både privat og på arbejdet. Budgettet for biblioteket er overskredet. Du har brugt penge på fornyelser og indkøb, som ikke var godkendt. Du glemte, at de skulle godkendes. Ingen tror på, at en administrator kan glemme den slags. Du glemmer at betale regninger, så der kommer rykkergebyr på alt. Dine kolleger, dine medarbejdere er begyndt at se underligt på dig. Du ved, at de snakker om dig i byen. Du er ham 'den underlige'. Du er ham 'den vilde'. Ham der gør noget for kulturlivet. Ham der arrangerer koncerter med store kunstnere (som giver underskud). Du er i tvivl om, hvorvidt du er lykkelig i dit ægteskab. Irene har forandret sig efter i fik Frederik. Hun er blevet mere 'mor', end hun er Irene.

Bogcafeen er ikke din idé. Det er jeres idé. Men det er dig, der har holdt drømmen ved lige de sidste 10 år. Det er din skyld, at der er blevet udviklet videre på ideen. Det er din fortjeneste, at det nu ser ud til, at det hele måske bliver til noget, og I snart alle sammen bliver selvstændige.

Du er ofte ved at koge over af kreativ energi, hvilket kommer til udtryk ved, at du vipper med benet eller trommer på bordet med fingrene

Bogcafeen og Nikolajs kompetencer

Du elsker bogcafeen. Du kan se den for dig. Et eller andet sted i det indre København. Måske i flere planer. Bøger over det hele. Bøger, som folk bare kan tage og sidde og læse i. Slidte bøger. Kaffekopper. Slidte gamle borde af egetræ. Du stoler 100 procent på den fornemmelse i dig der siger, at det vil blive en god forretning. Selvfølgelig vil det. For det første kører det for vildt i både England og USA. I USA er det kæmpestort. Og alle mulige andre ideer derovre fra trives i bedste stil i Danmark: McDonalds, Seven Eleven, sushi barer og så videre. Folk kan godt lide at gå på café. Cafémiljøet er blomstret i voldsom grad de sidste 10 år. Nu er det ikke bare dem i tyverne, der går på café. Dem der var i tyverne for ti år siden, går stadig på café. Og kaffekulturen blomstrer. Baresso. Amokka. Folk er vilde med kaffe. Og der sælges læssevis af bøger. Børn, unge og voksne læser skønlitteratur og fagbøger hele tiden. Der er så mange muligheder:

Lyrikaftener

Foredrag med forfattere

Receptioner i anledning af nye bøger

Firmafrokoster med litterære temaer og foredrag med forfattere

Hvad er dine styrker

Du er visuelt orienteret. Din kreativitet fører til mange ideer

Du er entusiastisk og taler godt for at få andre med på dine ideer

Du er parat til at tage store chancer

Du er god til at lytte og udvikle på andres ideer. Du er meget åben.

Du kan intuitivt overskue indviklede problemstillinger og komme frem til en løsning.

Hvad er dine svagheder

Du er ikke altid realistisk og opdager ikke altid selv, at dine ideer ikke kan udføres

Du er hurtig til at springe fra den ene god idé til den anden, og får ikke gennemført den første

Du er glemsom og springer over praktiske gøremål

Du er et rodehoved. Dine regnskaber roder. Din kalender roder. Dit kontor roder.

Du har sommetider svært ved at argumentere rationelt for dine ideer.

Han bruger forståelse

Til sidst blev det for meget for den 33-årige psykolog Karsten Schmidt. Han ville væk fra de offentlige og sagsbehandlernes problemer. Løsningen gik mod en bogcafé.

Færge, Mercedes, kvinde

Asfalten flimrer fascinerende foran dig, og slører det blå vand. Selv om køen af biler ikke har flyttet sig i 20 minutter, har mange motoren tændt. Det er især på de nyeste biler, at motoren stadig går. Det er også dem, der ikke ruller ned for vinduet. Du har begge vinduer åbnet. Hvem fanden gider sidde i et køleskab, bare fordi det er sommer, tænker du og nyder brisen, der kommer ude fra vandet. Duften af hav blander sig med den lidt tjærede lugt af varm asfalt. Et sted ude på vandet dukker færgen op i horisonten og nærmer sig hastigt.

”Det er fandeme flot”, siger en ældre, overvægtig mand irriteret. Han kigger på den lange kø af biler. Han står sammen med et par andre mænd og taler. Du har ikke hørt, hvad de taler om, men du vil vædde en kasse iskolde øl på, at de brokker sig over, at færgen er forsinket. Det er fascinerende. Du har også observeret fænomenet på motorvejen, når trafikken går i stå på grund af et uheld. Pludselig kan man tale sammen. Pludselig står der grupper på fem-seks vildt fremmede mennesker og fortæller hinanden, om dengang de også oplevede et uheld, eller bliver enige om at man fandeme også skulle køre noget langsommere på motorvejen. Du kan godt lide effekten, selv om det er trist, at der skal den slags til.

”Tror du overhovedet, vi kommer med færgen”, siger en kvinde, der står ved siden af din gamle Golf. Du kigger ud af vinduet for at se, om det er dig hun taler til. Det er det.

”Nej, ikke med den færge, der kommer ind nu. Måske med den næste”, siger du og stikker hovedet lidt ud af vinduet. ”Skal du til Århus eller Ebeltøft?”, spørger du konverserende. Hun ser ud til at være på din alder. Lyshåret. Små shorts. En spraglet skjorte. Tynd. Hun ligner en hippietøs, der ikke har opdaget, at hun er kommet i trediverne. Der er et eller andet ved hendes hæse stemme. Et eller andet behageligt. Hun har en slidt rygsæk over skulderen.

De tre mænd lidt længere fremme vender sig om, da de hører jer. Du ser at ham den fede med bermudashortsene kigger ugenert på

kvindens bryster.

”Hva ... hva’ fanden mener du med, at vi ikke kommer med færgen?”, spørger han hurtigt og ser næsten vredt på dig.

Du stikker hovedet ud af vinduet og siger noget højere: ”Jeg tror ikke, at færgen har plads til os. Prøv lige at se hvor mange biler der er”. Du peger ud over mængden af biler, der holder og bager i solen.

De tre mænd vender sig mod dig. Fra en anden bil, kaster en kvinde dig et bekymret blik. Den forreste mand trækker op i sine bermudashorts.

”Jeg kan godt sige dig, at jeg kommer med. Jeg har reserveret billet, så de har fandeme bare at lade mig komme med”, siger han og peger mod dig.

Pigen ryster på hovedet. ”Slap dog af. Det er sgu’ da ikke hans skyld, at hele Sjælland prøver at komme med færgen til Jylland”, siger hun til den ældre, fedladne mand.

Du stiger ud af bilen. Du mærker, at han vil gerne have en konflikt. Det skal være din skyld, at I ikke kommer med færgen. Han vil gerne vise sig over for sine to nye venner.

”Hey ... når du har reserveret en plads, så kommer du jo nok med. De sælger vel ikke flere billetter end de har pladser”, siger du og spreder hænderne ud til siden, som for at vise, at du ingen våben har. Du kan mærke vreden og irritationen boble i dig, men du undertrykker dine følelser. Du er bevidst om dine følelser og lader dem ikke vise. Det vil bare hidse dem op.

Den fede fyr vender sig mod dig. De to andre står skråt bag ham. ”Nå så det tror du? Hvorfor vender du så ikke bare om og kører af helvede til?”, spørger han og sætter hænderne i siden. De to bag ham griner lidt.

Åh gud, tænker du. Nu er det lige meget hvad du siger. Du er tydeligvis fjenden. Du har en gammel, grim lille bil. Han står ved siden af en Mercedes stationwagon. Han er fed og grim. Du er nydelig, slank og velklædt. Han har sine to venner. Du har en fremmed pige. I kunne ligeså godt gå i sjette klasse.

”Jeg tror faktisk ikke, at der var nogen, der talte til dig”, siger kvinden pludselig og stiller sig lidt tættere på bilen. Du ryster på hovedet over hendes kommentar, der absolut ikke vil gøre stemningen specielt bedre, men alligevel morer du dig. I gamle dage, ville du være blevet bange for konflikten. Det ville tage flere dage at behandle den.

Du smiler til de tre mænd. ”Hvis der ikke er plads på den her færge, så er der nok på den næste. De sejler jo ofte. Især hvis I skal til Ebeltøft”, siger du.

Den fede fyr kigger skiftevis på kvinden og på dig.

”Jeg har bestilt billet, så jeg skal fandeme nok komme med, ligegyldigt hvad du siger”, gentager han. Denne gang i et lidt mere truende tonefald. Han tager et par skridt frem. Du nikker. ”Du skal nok komme med. Du har jo bestilt billet ikke?”, siger du og trækker dig ind i bilen igen.

Han kigger i stedet på kvinden. ”Hvad med dig tøs. Tror du heller ikke, at vi kommer med hva?”, spørger han. Han står et par meter fra hende.

Hun åbner bagdøren på din bil. ”Jo jo, I kommer helt sikkert med færgen alle sammen. Der er masser af plads til alle”, siger hun og sætter sig ind. Hun lukker hurtigt døren. Fyren trækker sig tilbage til sin Mercedes. ”Hold da kæft”, siger hun lavt. ”Psykopaterne vil hjem til Jylland”.

Karsten Schmidt vil hellere satse på selvstændighed i stedet for en døende karriere i det offentlige

Du smiler. ”De er ikke psykopater. De er bare irriterede over forsinkelsen og har slet ikke lyst til at høre, at problemerne bliver større end de allerede er”, siger du og bemærker, at hun ikke har BH på.

Hun griner. Så højt, at fyren fra før, vender sig om og kigger mod jer. Der skal ikke meget til, før han tror, at I griner af ham. Han er fed og grim, og er sandsynligvis altid på vagt. Du undgår at se på ham, og kigger i stedet på kvinden.

”Det var da helt utroligt så forstående du er”, siger hun og smiler nu. ”De er da bare en bande røvirriterende bønder, der ikke har lært, hvordan man skal opføre sig”. Hun læner sig tilbage i sædet og kigger sig omkring i bilen. ”Jamen, jeg er helt enig med dig, men netop derfor, ser jeg ikke den helt store fidus i at provokere dem så meget, at de bliver nødt til at sparke til min bil eller på anden vis hævde sig, som tak for min nedgørelse. Men måske du ved noget om hvordan man bedst tackler bonderøve, som jeg ikke lige er bevidst om?”, spørger du og bemærker, at hun bemærker bøgerne, der ligger spredt rundt omkring på bagsædet i selskab med diverse cd'er og tegneserier.

Hun samler en bog op. ”Den vanskelige samtale”, siger hun og læser højt fra titlen.

”Er du psykolog eller sådan noget?”, spørger hun med et grin.

”Godt gættet”, svarer du.

”Ja, du er nok ikke en af de der smarte konfliktløsningseksperter”, siger hun og smiler. Hun sætter sig med spredte ben.

Du griner. ”Og hvorfor så ikke det?”, spørger du, og føler dig faktisk en smule ramt. Du er faktisk i gang med at specialisere dig i konfliktløsning.

”De plejer ikke at køre rundt i udslidte Golf'er

fra firserne”, siger hun i et fortroligt tonefald og læner sig frem.

”Hvad nu, hvis jeg var en smart erhvervspsykolog, der ikke interesserede sig for biler?”, spørger du.

”Så ville du have en Toyota eller Ford Mondeo. Folk, der ikke interesserer sig for biler, kører ikke rundt i sådan noget her”, svarer hun.

Du nikker og ved ikke lige, hvad du skal sige. Hun læner sig så langt frem, at du kan lugte en svag antydning af sved og varmt hår.

”Hvad skal du til Jylland efter?”, spørger hun. Du skal lige til at svare, men tager dig så i det. Svaret lyder næsten ligeså utroværdigt, som havde du sagt, at du var hemmelig agent for PET. Hvem tager lige til Jylland en weekend i sommerferien for at starte en ambitiøs virksomhed sammen med fem af sine gamle venner.

”Øh, jeg skal mødes med nogle gamle venner”, svarer du ufokuseret.

Du er på vej til Svinkløv Badehotel i Nordjylland, for at præsentere ideen om bogcafeen for to investorer. Din gamle ven Nikolaj Rosholm har inviteret dig og de fire andre fra jeres gamle klub. Drømmeklubben. For mange år siden drømte I om, hvordan I bliver rige og lykkelige. Drømmene blev til planer. Ideer. Forslag til forretninger. Tanker om det perfekte kup. Erhvervsplaner blev analyseret over billig rødvin på kollegieværelser. Blev forkastet. Udviklet. Blev aldrig til noget. Bogcafeen har overlevet 10 års evolution. Hvis det lykkes jer at overbevise investorerne, og de giver jer penge, betyder det ... ja, så betyder det, at I endelig går efter den store gevinst.

Karsten Schmidt, psykolog, deltidskonsulent for det offentlige

Drøm som 20-årig: Forfatter, astronaut, racerfører, rockmusiker, læge.

Hvad troede han dengang, at han ville blive: Læge

Hvad endte han med at blive: Psykolog, deltidskonsulent i det offentlige.

Hvad drømmer han om nu: Blive konfliktløser / personalekonsulent i det private

Hvad drømmer han om når lyset er slukket: At blive rig

Hvilken uddannelse tog han: To år på medicin. Psykolog på universitet.

Månedsløn: 19.000 kroner (12.000 efter skat)

Bopæl: 2-værelses leje-lejlighed i København. (68 kvm).

Udgift til lejlighed: 5.500 kroner.

Bil: Gammel VW Golf fra 1989

Månedlig udgift til bil: 3.000 kroner

Kone/Børn: Nej / Nej

Ansvar på en 1-10 skala: 2 (job).

Yndlingskaffe: Sort kaffe

Flashback #1:

Penge, cigaretter, bogcafé

Temperaturen i restauranten blev behageligere, mens aftenen faldt på. Der kom efterhånden kølige vindpust fra de åbne døre, men tjenerne gik stadig rundt med sved på panden.

Du drak en slurk af din rødvin. Du var egentlig tørstig. Du vidste, at du burde drikke vand, men du var ligeglad.

”Jeg er ligeglad med penge”, sagde Thomas og lænede sig tilbage med et veltilfreds smil. Peter kiggede på ham og et øjeblik så han næsten forskrækket ud, men så skyndte han sig at grine højt. Han lagde hovedet tilbage og næsten skvaldrede sin latter ud. Martin, Adam og Nikolaj grinede med. Selvfølgelig var Thomas ikke ligeglad med penge. Han brugte gerne 1000 kroner på et par støvler. Du ventede til latteren var døet ud.

”Jeg er faktisk også ligeglad med penge”, sagde du stiltørdigt og smilede til vennerne. Thomas grinede kort. Mest af sig selv, kunne du se, men også lidt af dig.

”Jeg tror nok, jeg sagde det lidt for sjov”, sagde han og smilede til dig.

”Det ved jeg godt”, sagde du lavt til Thomas, og han nikkede. Du så rundt på de andre. De ventede på en uddybning. Man kunne ikke bare komme med den slags udmeldinger og så ikke uddybe. Det viste du godt.

Det er 1992. Karsten sidder på en restaurant sammen med sine fem venner. Om et års tid er de færdige med deres uddannelser. De taler om penge. De taler om deres fremtid. De taler om deres drømme. Igen. Det er et tilbagevendende emne. Snart skal de ud i den virkelige verden. Snart vil klubbens medlemmer forsvinde hen, hvor arbejdet grov.

Karsten har altid haft nemt ved at slappe af

I stedet for straks at sige noget, skubbede du servietten på bordet lidt væk. Du var lige ved at tage den i hænderne for at vride den, men lod være i sidste øjeblik. Peter tændte en Kings. Du havde selv lyst til en cigaret, men vidste at du ville hade smagen i morgen mere, end du hader tømmermænd.

”Jeg spørger ikke. Hvis det jeg laver er spændende, og jeg brænder for det, så er jeg ligeglad med, om jeg arbejder gratis”, sagde du. Et eller andet sted var du klar over, at du ikke var helt overbevist om, at det var helt rigtigt, men med mindre du prøvede at sige det, fandt du måske heller ikke ud af det. Martin nikkede, som gav han dig ret. Han sad rolig og tilbagelænet. Sådan kunne han sidde i 10 minutter uden at bevæge sig. Han kiggede rundt på jer omkring bordet, og drejede kun hovedet få centimeter. ”Hvis I gerne vil tjene over 100.000 kroner om måneden, så er det da en del nemmere bare at lave pornofilm end at blive direktør i en eller anden kæmpe virksomhed. Det er jo ikke kun pengene det handler om vel?”, sagde han.

Thomas så lidt tvivlende på ham. ”Hvorfra ved du lige, hvad man kan tjene ved at lave pornofilm?”, spurgte han med et skævt smil. Nikolaj brød ind. ”Men så skal du også op og lave mindst 10 film om måneden eller noget i den stil”, sagde han og så alvorligt på Martin. ”Det kræver både engagement og lange arbejdsdage”.

”For fanden da”, grinede Thomas. ”Så tag jer dog sammen”. Nikolaj så næsten forarget på Thomas og Adam, der begyndte at grine af tråden om pornofilm. Adam rystede på hovedet, mens han skrev et eller andet ned på en serviet. Sandsynligvis førte han regnskab over jeres festlige aften. Det passede dig meget godt, for du havde set mængden af cognac som Peter bestilte, og du havde egentlig ikke økonomi til at dele regningen, der sandsynligvis løb pænt over de 10.000 kroner. Du mistede tråden i diskussionen og betragtede i stedet for dine venners ansigter og hænder, mens de talte sammen. Martins rolige blik. Nikolajs hænder der uafledigt skulle have et eller andet at pille i, som for at forhindre hans hjerne i at løbe løbsk. Peters smukke ansigt, der sad fordybet i tanker. Tydeligvis chokeret over, at ikke alle havde det samme ønske om rigdom som han.

”Jeg vil aldrig tage et job for pengenes skyld”, sagde Martin bestemt.

»Pis med jer«, mumlede Peter, og så skiftevis på dig og Martin. »Det er kraftedeme kun noget I siger, fordi I er hamrende sikre på at komme ud til et vellønnet arbejde. Hvis I skulle klare jer for mindstelønnen, så var det en anden snak«, sagde han højt.

Peter kickstartede diskussionen om penge. Thomas gav ham kamp til stregen, men alligevel måtte han trække sig tilbage, da Peter hev det tunge skyts frem og anfægtede Thomas’ drømme som visionsløse. Der måtte selv Thomas erklære sig skakmat. Snakken faldt over i, hvad så man kunne gøre for at kombinere det at lave noget spændende med drømmen om de store penge – økonomisk uafhængighed.

»Vi kan åbne bogcaféen«, sagde Nikolaj, da Thomas kom tilbage fra toilettet.

Drengene, Annika, konkurs

”Kender du ikke Adam Johansen”, spørger du, før hun kommenterer dit svar. Du vender dig om i sædet og kigger direkte på hende.

Hun ser overrasket på dig og lægger hovedet lidt på skrå. Hun prøver hurtigt at genkende dig. Hendes øjne farer rundt, men befinder sig mest øverst til højre. Hun prøver at huske, hvem du er.

”Jo. Adam er min bror. Altså min mors nye mands søn”, siger hun og griner lidt af den indviklede forklaring.

Du nikker. ”Det er rigtigt. Du er Annika. Hans halvsøster”, siger du mens billeder af en ung pige i kort sort nederdel og med masser af sort øjenskygge dukker frem. En fest hos Adam. Hun var med. Du dansede med hende.

Hun griner. ”Du er en af Adams venner. En af dem fra drengemanden, men jeg kan ikke huske hvem”, siger hun.

”Drengemanden?”, spørger du.

Hun smiler lidt forsigtigt. ”Ja, Drengemanden. Det var noget os tøser på gymnasiet kaldte jer. I gik jo altid sammen, så I blev til Drengemanden”, siger hun.

Du nikker og smiler, men siger ikke noget. Du kan godt lide den slags små tilfælde, og tror i bund og grund slet ikke på, at sådan noget er tilfældigt. Selvfølgelig er det ikke tilfældigt, at du møder halvsøsteren til en af de mænd, som du nu tager nordpå for at møde.

”Hvad laver du egentlig her?”, spørger du.

”Jeg mener, skal du med færgen?”, tilføjer du, da det første egentlig lød ret uhøfligt.

Hun griner. ”Ja, jeg skal med færgen, men jeg ville bare ud og trække lidt frisk luft”, svarer hun. Du ville gerne tilbyde hende, men hun har ikke brug for et lift og du kommer sandsynligvis ikke ombord på færgen, så det tjener ikke det helt store formål.

”Du sagde noget om gamle venner. Er det Adam og de andre?”, spørger hun. Du bemærker og mindes hendes direkte facon.

Der var vist også noget med, at hun bare havde kigget Thomas i øjnene til festen og sagt til ham, at hvis han ville kysse hende, så skulle han da bare gøre det. Hun havde ikke forandret sig så meget.

”Jo, ja. Jeg skal mødes med Adam og resten af ’Drengbanden’. Vi skal ...”, siger du og tøver. Du ved egentlig ikke, hvordan Adam har det med, at du fortæller hans familie om planerne, før han måske selv gør det.

”Hvad skal I?”, spørger hun.

Du trækker på skuldrene. Der kan ikke ske noget ved at sige det til hende. ”Vi er i gang med at starte en bogcafé”, siger du og smiler forsigtigt.

Annika rynker overrasket brynene og kigger lidt på dig. ”Øh, sådan fuldtids og ’jeg siger mit job op, fordi jeg nu vil prøve noget helt nyt’?”, spørger hun og ser tvivlende på dig.

”Det er tanken. Det er noget, vi har talt om de sidste 10 år, og nu skal det simpelthen være. Hvis det ikke bliver nu, så bliver det aldrig til noget”, svarer du.

”Whau. Det må jeg nok sige. Det er sgu’ modigt. Hold da kæft”, siger hun og læner sig tilbage.

”Ja, nogen af de andre er jo ved at være ret etablerede, så det er noget af et sats”, siger du. Annika ryster på hovedet. ”Det er ikke lige det jeg tænker på. Jeg synes mere, det er modigt, at seks gamle venner tør gå sammen om at starte en virksomhed”, siger hun og får så øje på noget længere fremme.

”Apropos færge, så er den vidst ved at lægge til. Vi holder ovre i køen til det der Blue Class halløj, så jeg må hellere smutte derover. De

Bogcaféen er en 10 år gammel drøm

rige bliver lukket først ind”, siger hun med et smil og rører kørt din hånd.

”Ja selvfølgelig. Pas på dig selv og hils Adam, når du ser ham”, siger du, mens hun stiger ud af bilen.

”Nu ser du ham jo nok før jeg, hvis du skal mødes med ham i eftermiddag”, siger hun og stikker hovedet ind af døren. Hun blinker til dig, trækker sig tilbage og smækker den.

”Nå ja, klart”, mumler du, da hun vimser over mod den eksklusive kø af biler, der er sikret en plads ombord. Du tænker på hendes ord. Det var også det første du tænkte. En virksomhed kan gå konkurs og man kan bare starte en ny. Hvis et venskab går konkurs, er det meget sværere at starte et nyt og meget sværere at vende ryggen til.

Flashback #2:

Følelser, kaffebønner, Nikolaj

”Jeg fatter jer ikke”, sagde Thomas med patos i stemmen. ”I ser begrænsninger i en række regler og regulativer for boghandlere. For fanden! Hvis vi virkelig VIL det her, så kan vi sgu’ også gøre det. Så kommer vi forbi de regler og forbud på en eller anden måde”, sagde han og så på jer.

Adam rystede på hovedet. ”Du kan ikke starte en forretning på følelser”, sagde han og Thomas så opgivende på Adam. Han næstede kastede hovedet i din retning.

”Og hvad synes du Karsten. Kan man starte en med følelser”, spurgte han.

Du kastede et blik over på Adam, der så afventende og ikke helt tillukket ud. De andre kiggede over på dig og den bold, som Thomas pludselig havde kastet over i skødet på dig.

”Selvfølgelig kan starte en forretning MED følelser, det tror jeg da de fleste gør, men Adam sagde, at man ikke kan starte en forretning på følelser. Jeg er faktisk lidt forvirret Adam. Mener du virkelig, at man ikke skal blande følelser og forretning sammen?”, spurgte du, og havde selv

forneelsen af, at du havde kastet en ret væmmelig bold over til ham. Måske ikke lige en hård smash, mere en skruet bold, som man først for sent opdager er ondsksfuld.

”Hæ hæ hæ”, gnækkede Adam og trak tiden lidt ved at tømme sit glas med Sambuca.

Han tog en af kaffebønnerne i munden og knuste den. Peter begyndte at åbne munden, men Adam hævdede hånden og Peter ventede utålmodigt.

”Et ret og rimeligt spørgsmål min unge lærling”, sagde Adam og tænkte lidt mere. Pludselig så han over på dig med alvor. ”Jeg ved det ikke. Jeg ved godt, hvad jeg tror. Jeg tror, at det er sundere for en forretning at blande følelser uden om, men i det her tilfælde vil være umuligt og trist, hvis man gjorde det. Jeg tror gerne, jeg vil omformulere det til, at jeg ikke tror på, at man kan basere en forretning på følelser”, sagde han og slog ud med hænderne.

Diskussionen om hvorvidt det var fornuftigt, interessant eller overhovedet muligt at starte en bogcafé døde efterhånden ud.

Nikolaj hviskede noget, men du opfattede ikke klart, hvad det var, selv om du næsten havde en fornemmelse af det. Adam kikkede spørgende på ham.

»Vi skriver en kontrakt«, sagde han lidt højere, og du nikkede, mest fordi du havde gættet rigtigt, selv om du ikke havde hørt ham første gang. Thomas så over på Peter. Adam og Martin vekslede blikke.

»Om ti år har vi penge. Kontakter. Og viden«, fortsatte Nikolaj. »Men måske har vi også børn, hus og fast arbejde. Vi lover hinanden at lave en bogcafé om 10 år. Vi skriver en kontrakt på det«, sagde han og så rundt på jer andre. »Ellers glemmer vi det. Ellers bliver det bare noget, vi griner af«, sagde han.

Audi, 420 kilometer, vedhæng

Langt fremme står et eller andet fjols og råber noget, mens han vinker med armene. En del af bilisterne står og skærmer for solen med hånden, og kigger på ham. Du stikker hovedet ud af vinduet for at høre, hvad det er.

”... næste færge afgår om en time ... ikke garantere, at alle kommer med. Hurtigere at vende om ...”, siger stemmen, der kun svagt når ned til din del af køen. Igen begynder mængden at tale ophidset sammen.

Du sukker, og ved det jo allerede godt. Du starter motoren og bakker forsigtigt, så du kan vende om og komme fri af de andre biler. Et par bilister glori på dig, som havde du blottet røven foran dem. I det mindste, kan du komme forrest i køen af biler, der nu vil forsvinde sydpå.

Du kigger på rækken af Ford Mondeoer, små fikse Peugeoter, store Audier og forbander din lille latterlige Golf. Hvis du kørte i en Audi A6, ville det ikke genere dig at drøne af motorvejen. Så skulle du ikke bekymre dig om en overophedet motor. Så kunne du sidde køligt og behageligt i stilhed og lytte til musik på dit anlæg. Du kunne overhale hurtigt og effektivt. Lortefærge. Måske kommer du for sent op til Svinkløv. Det er fandeme langt. 420 kilometer fra København til Ålborg. Mindst 40 kilometer fra Ålborg til Svinkløv. Golfen kan tvinges op på 140 kilometer i timen på motorvejen uden at det hele falder fra hinanden. Med en tur ind på en tankstation og diverse forsinkelser betød det en tur på godt over fire timer. Måske fem en halv.

”Røøøø”, råber du og hamrer hænderne ned i rattet, mens du trykker speederen i bund på den smalle vej fra Odden til Korsør.

”Latterlige bonderøve. I skulle fandeme ha’ et spark i nosserne. Forpulede pisanakker!”, skriger du ud af vinduet og vinden blafre i det hår. Du lukker øjnene bare et sekund.

Du ser dig selv sidde sammen med dine venner i Morgen TV. Michael Meyerheim præsenterer jer som folkene bag den succesfulde række af bogcafeer i Danmark. Han kigger ud på jer, og spørger hvordan det kunne være, at I ikke bare startede en IT-virksomhed som alle andre unge igangsættere. I griner kort og belevent. Peter nikker, læner sig bare en smule frem, kaster et blik til jer andre og tager ordet.

Da du åbner øjnene igen, trækker du vejret roligere. Fjerner foden fra speederen, og siger til dig selv, at det nok skal gå. Bilen går ikke i stykker på motorvejen. Det er tre måneder siden, at den sidst gik i stå, og du har passet den godt siden. Hvis det endelig skulle være, kunne du køre ind i Odense og leje en bil. Det vil nok koste dig et par tusinde kroner. Et par tusinde kroner, som du ikke har, men efter weekenden, betyder det måske ikke så meget. Så kan det måske ligefrem gå over bogcafeens budget. Om et år, er det måske dig, som andre unge mænd kigger på og misunder. ”Hvorfor gjorde **jeg** ikke det?”, vil de spørge sig selv. Du kunne heller ikke bare gøre det. Du føler dig i høj grad som et vedhæng til Thomas, der er en hotshot i reklamebranchen og Peter, som jonglerer med millioner i finansverdenen. Eller sådan noget i den stil.

Du strækker nakken og forsøger at jage de knap så sympatiske tanker på flugt. Prisen for

Martin har aldrig tjent de store penge

bogcafeen er høj. Hvis det går galt, kan du miste dine venner på det. Dit bagland. Måske vil de stadig være dine venner, men det vil aldrig blive det samme. Og så igen. Måske netop fordi I er venner, kan I stå sammen og vil ikke komme med beskyldninger, hvis det ikke går som forventet. Det er en løgn. Selvfølgelig vil I komme op og skændes, men det må I bare håndtere.

Lige nu

Selvfølgelig skulle det gå galt. Du er kun fire-fem kilometer fra Svinkløv Badehotel, da din Golf pludselig satte ud og bare ikke vil mere. Nu ringer du til Nikolaj, så må de sende en eller anden ud for at hente dig. Du er varm, tørstig og en lille smule stresset. Du ved, at de nok vil drille dig med din Golf. Du taster Nikolajs nummer og venter på, at han tager telefonen.

Karsten kan lide at køre bil, men har aldrig haft et godt køretøj

Om vennerne

I mødte hinanden i gymnasiet. Dine venner er en konstant her i livet som tyngdekraften eller skattevæsenet. De er en integreret del af dit liv. Engang var du bange for, at I ville glide fra hinanden, efterhånden som folk flyttede til andre byer, fik børn og karriere, men af en eller anden grund, har det ikke drevet jer fra hinanden. Sommetider fortæller Peter da en del for dig ligegyldige detaljer om sin søn, men det forhindrer ham ikke i, at interessere sig for dit liv. Måske er en af hemmelighederne, at I aldrig har forsøgt at styre hinandens liv. I har givet plads til hinanden på godt og ondt. Heldigvis er der ikke nogen af jer, der for alvor er kommet ud i kriser, for måske ville personen få lov til at køre sig selv ned i møget, uden at nogen af jer, forsøgte at stoppe ham. Ikke fordi, at I er dårlige venner, men fordi at I ikke sætter begrænsninger for hinanden.

Adam Johansen

Hvor Nikolaj og du selv ikke altid havde tjek på detaljerne eller vidste, hvor meget der stod på jeres bankkonto, så vidste Adam præcist hvor meget der stod på sin konto, hvad hans udlånsrente var, og han kunne endda finde på at

skifte bank, hvis han kunne få en bedre rente et andet sted. Adam har tjek på detaljerne. En ubetalt regning findes ikke i Adams

verden, men det er nok også meget godt, når man er kommunaldirektør. Adam er gift, men har ikke nogen børn.

Martin Rod

Martin holdt hovedet koldt i de fleste situationer. Sommetider var det nærmest lidt skræmmende, fordi det så ud til, at han hverken blev bange i skræmmende situationer eller glad og opkørt på samme måde som jer andre. Hvor Thomas kan være en smule inaktiv, er der masser af initiativ i Martin. Han handler hurtigt og effektivt, men det er altså lidt mærkeligt, at hans følelser ligger så langt væk. Men også lidt fascinerende. Martin blev næsten jurist, men startede så på politiskolen. Han stoppede for et halvt år siden, da han blev stukket ned under en anholdelse. Siden da, har han været ret optaget af at starte bogcafeen. Han har ingen børn .

Thomas Lundstrøm

Det var altid lidt svært at vide, hvor man havde Thomas. De fleste af de andre, kunne du regne ud, men Thomas havde altid potentialet for overraskelser. Selv om det ikke var ham, der havde vist den største interesse for biler, dukker han lige pludselig op i en gammel Jaguar og afslører, at det altid har været hans drøm. Men det havde han bare ikke lige fortalte nogen – ikke at du ikke tror på, at det altid havde været en drøm for ham. Thomas virker tjekket; han ER tjekket.

Han minder om en karakter i Pulp Fiction. Han er cool, på en tilbagelænet og måske lidt ligeglad måde, som ikke altid er fed på den fedeste måde. Thomas arbejder i reklamebranchen, og har hverken børn eller kæreste. Eller det vil sige, at du ikke aner, om han har fire kærester. Det var kun, når det var seriøst, at I mødte hans kærester.

Nikolaj Rosholm

En eller anden gang kunne du godt tænke dig at få Nikolaj til at tage en intelligens test. Du er overbevist om, at hans IQ er pænt over gennemsnittet, selv om det sommetider er svært at tro, når han fortæller om sine interessante men ofte sært ugenomtænkte planer. Nikolaj kan nærmest minde om en gal professor. Hvordan pokker han er blevet leder af et stort bibliotek i provinsen er altså noget af et mysterium. Du kunne bedre se ham som en gal idéskaber i en privat virksomhed eller på et reklamebureau. Han er gift og har en søn.

Peter Thøgersen

Det virkede altid som om, Peter havde en plan med hvad han end gjorde. Tog han et studiejob, så gav det ham kontakter, som han bruger den dag i dag. Ikke noget med at arbejde som opvaske eller på en tankstation. Nej, så hellere studiehjælp hos Ledernes Hovedorganisation. Trods ambitioner har du aldrig mærket rundsæve på albuerne af ham. Du er egentlig ikke i tvivl om, at de er der, men de er så godt skjult, at Peter ikke engang selv har opdaget dem. Han arbejder som afdelingsleder i en stor international konsulentvirksomhed, er gift og har et barn.

Om Karsten

Du får det skidt, når nogen bliver sur på dig. Menneskers følelser interesserer dig, og da du blev psykolog troede du, at du kunne distancere dig fra dine egne følelser. Det passede ikke. Du kan analysere dine egne følelser, men de kommer stadig lige voldsomt.

I gymnasiet så du hvordan Thomas og Peter scorede og dumpede piger. Det var som om, at de ikke så, at pigerne blev kede af det. Eller måske var de bare ligeglade. Du kunne tale med pigerne, men du opdagede også hurtigt, at det ikke var noget man scorede dem på. Der var garanteret flere af dem, der troede, at du var bøsse.

Du lader følelser styre en god del af dit liv. For det meste, er dine følelser en rigtig god guide. Dine fornemmelser rammer ofte rigtigt. Hvis du har en følelse af, at der er et eller andet galt mellem to mennesker, så har du ofte ret.

Det er ikke sjovt at være rådgiver for sociale sagsbehandlere. Sagsbehandlere hører på rigtig meget lort, og det kommer de så og lægger af på dig. Det er faktisk en rigtig lortetjans, og du er ovenud lykkelig for, at du kan hægte dig på de andre, som vil lave en bogcafé. Det er lidt som at vinde i lotteriet eller blive født ind i en rig familie.

Om bogcafeen og Karstens kompetencer

Det med virksomheden har været oppe at vende lige siden I opdagede, at I ofte brugte hele aftener på at tale om, hvordan I kunne blive rige. Og ikke mindst om hvordan I kunne blive lykkelige. For en del hang de to ting sammen. Du troede ikke, at det var sådan med dig, men drømmen om penge og drømmen om en bogcafé er begyndt at blive den samme drøm for dig. Bogcafeen er en fantastisk idé. Danskerne har i voldsom grad taget kaffekulturen til sig, og de unge generationer – cafégenerationerne – bliver større og større. Interessen for bøger og kultur er stigende. Bogmessen i Forum er fuldstændig hysterisk besøgt af almindelige danskere. En gang var det mere eller mindre en messe for fagfolk, men nu vælter folk ind, for at høre forfattere tale om litteratur. En bogcafé kunne blive et selvsagt forum for den stigende interesse for kulturen. Der bliver udgivet et væld af bøger. Måske kunne man alliere sig med et af de større forlag, Gyldendal eller Gad, og få dem til at holde receptioner der. I har talt løst og fast om bogcafeen, men nu skal I konkretisere jeres tanker over weekenden.

Hvad er dine styrker

Du er diplomatisk. Du gør hvad du kan, for at få andre omkring dig til at have det godt. Du tænker på andre mennesker og kan fornemme, om de har det godt eller ej. Du er samvittighedsfuld og får det skidt, hvis du sårer nogen.

Hvad er dine svagheder

Du er så åben overfor følelser, at du sommetider har svært ved at tænke klart i stressede eller følelsesmæssige situationer. Du lader dig somme tider styre af følelser i diskussioner.

En rastløs sjæl

Den 33-årige Thomas Lundstrøm er i tvivl om hvor hans liv skal føre ham hen, og han keder sig i reklamebranchen. Nu prøver han at tage en chance.

Blaffer, Jaguar, smil

Du strækker dig og går hurtigt forbi rækken af træborde og bænke, hvor familier spiser deres medbragte frokost i sommervarmen. Du ser på dem med undren og let afsky. Hvorfor nogen vælger en rastepads som udflugtsmål står for dig som et mysterium. Du stopper foran din bil. Kigger på den, som en mand pludselig ser på sin kone efter 10 års ægteskab og opdager, at hun stadig har den lækreste røv. Du drikker en slurk af din kaffe. Varm og bitter cafeteriakaffe. Den bedste og værste slags. Drømmer om en americano lavet på den sorteste espresso. Lytter til den konstante susen fra motorvejen og kæler kort for sølvkatten på køleren.

»Undskyld, men er du på vej nordpå«, lyder en lys stemme bag dig. Du vender dig mod pigen med rygsækken. Hun er lille og tynd, klædt i militaristisk inspireret tøj. Hendes halvlange mørke hår ser træet ud ligesom hende selv. »Er du alene?«, spørger du og stiller thermokoppen med kaffe på den lange røde køler. Hun kigger på dig og lægger hovedet lidt på skrå. »Hvorfor det?«, spørger hun. »Det er en to-sæders«, siger du og åbner døren på den røde Jaguar uden at stige ind. Hun nikker. »Jeg er alene«, siger hun og kaster et blik bagud. »Jeg er på vej nordpå«, siger du og åbner bagagerummet. Du går hen til pigen og tager hendes rygsæk, som hun tøvende giver slip på.

»Hvad hedder du?«, spørger pigen efter ti minutter. Du lægger Jaguaren i ydersporet og sætter farten op. Trafikken er let. »Thomas Lundstrøm«, svarer du. Du ventede på et udspil. »Lækker bil«, siger pigen og lader hånden glide over det mørke læder på sædet. »Hvor er du på vej hen?« spørger du, sagtner farten og lægger dig i indersporet bag en Ford. Sekunder senere stryger en mørk Golf GTI forbi. Du vurderer, at den kører mindst 200 kilometer i timen. Dine øjne bevæger sig i vant rutine mellem bakspejl, sidespejl. »Bare nordpå«, svarer pigen og du nikker.

Thomas Lundstrøm har altid udnyttet de muligheder livet giver ham

»Hvad laver du?«, spørger pigen med tryk på du.

Du tøver. Hvad laver du? Det var jo egentlig et rigtigt godt spørgsmål. Du vil fortælle, hvad du egentlig laver, når det kommer til stykket, men svaret er langt væk.

»Hvorfor spørger du?«. Du slår solskærmen ned, da I drejer op mod solen. Du kigger over på pigen. Du lurer på, om hun virkelig er interesseret eller spørger af sædvanlig høflighed.

Hun smiler lidt genert. »Jeg mener . . . en Jaguar E Type er dyr og . . . du ligner ikke . . .«, siger hun og går lidt i stå.

Du ser overrasket på hende. De fleste mænd genkendte bare bilen som en Jaguar. Du smiler.

»Jeg laver ikke noget«, svarer du. Ikke i overensstemmelse med sandheden, men måske i overensstemmelse med realiteterne. Du kunne fortælle hende, at du er reklamemand, arbejder med medier og så meget andet. I stedet sukker du og fortsætter. »Jeg skal mødes med fem venner. For 10 år siden skrev vi en kontrakt, hvor vi lovede at mødes i aften, for at starte en forretning, der kan gøre os rige og lykkelige. Og nu gør vi det så«.

Pigen kigger skævt på dig. »Tager du pis på mig?«, spørger hun.

Du blinker en enkelt gang med forlygterne, og den lange Audi Stationcar foran trækker sig ind i et langsommere spor, og du kører forbi uden at sænke farten fra 170 kilometer i timen. Du smiler. Hun kommenterer ikke hastigheden. Det passer dig fint.

»Nej, det gør jeg ikke. Jeg har nogle ret kloge venner, som for 10 år siden fik en rigtig god idé. Og nu vil de prøve at føre ideen ud i

livet«, siger du.

»Skal du ikke være med til det«, spørger pigen og vender sig lidt i sædet, så hun bedre kan se dig. Hun løsner sikkerhedsselet.

»Jo, det skal jeg vel. Men jeg ved egentlig ikke rigtig, hvad jeg vil«, siger du og smiler igen for dig selv ved tanken om, at sige det højt til et andet menneske. Du tænker på Peter og jeres gamle diskussion.

Hun griner. »Jeg troede kun, at det var sådan nogen som mig, der ikke vidste, hvad de ville. At det var noget, man finder ud af, når man bliver voksen«.

Du griner med. »Ja, det troede du vel, men sådan er det desværre ikke altid«.

»Men du må da lave noget, hvis du har råd til at køre i Jaguar. Hvad koster sådan en her. En halv million?«, fortsætter pigen og stirrer på dit ansigt. Det er ikke ubehageligt.

Du smiler til hende. Du kan lide hendes lidt thrashede look, der giver hendes direkte skønhed en nerve, som de ville sige inde på bureauet. »Penge kan man altid skaffe. Det er svært at finde ud af, hvad du gerne vil, men det er ikke svært at skaffe penge«, siger du. Hun ser tvivlende på dig. Du griner og blinker til hende.

»Hvad vil du med dit liv?«, spørger du og læner dig tilbage i sædet. Læderet knirker. Du overhaler hurtigt en lang række lastbiler. Bilen duver i affjedringen.

»Det ved jeg ikke. Tjene mine egne penge«, svarer pigen og stryger igen hænderne over læderet.

»Hvorfor det?«, spørger du.

»Så jeg kan købe mine egne ting og klare mig selv. Være uafhængig«, svarer hun.

»Hvad så, når du er uafhængig«, spørger du. Hun griner. »Det ved jeg ikke«, svarer hun. Du nikker. »Det forstår jeg godt. Men hvad

Flere af Thomas' venner har antydnet, at han er en smule dekadent.

nu, hvis det virkelig ikke var svært at tjene penge. Hvad nu, hvis du var så dygtig, at det med pengene, slet ikke var noget problem. Hvad nu, hvis du ikke skulle bekymre dig om alle de ting, som normalt begrænser dig. Hvad ville du så?«, spørger du.

I nødsporet holder den sorte Golf. En motorcykelbetjent står ved siden af. Du når lige at se en ung fyr i hvid skjorte og sorte bukser, der gestikulerer vildt og voldsomt. Pigen smiler på en måde, som du ikke kan aflæse. Det virker næsten som om, at hun sidder og griner en smule af dig. Du tænder for radioen. I hører pressen, uden at nogen af jer siger noget. Du ser, at pigen kigger på dig, når hun tror, at du er optaget af trafikken. Bilen vugger næsten aggressivt i sin sportslige affjedring, da motorvejen bliver en smule ujævn. Du mærker asfalten og smiler.

Pigen tænkte lidt. »Hvad vil du?«

Du ser frem for dig. Slukker radioen.

Motorvejen strækker sig gennem landskabet. Som små bidder af kød, bevæger I jer gennem slangens fordøjelseskkanaler.

»Det ved jeg ikke«, siger du og hører stemmer omkring dig.

Du er på vej til Svinkløv Badehotel i Nordjylland, for at præsentere ideen om bogcafeen for to investorer. Din gamle ven Nikolaj Rosholm har inviteret dig og de fire

andre fra jeres gamle klub. Drømmeklubben. For mange år siden drømte I om, hvordan I bliver rige og lykkelige. Drømmene blev til planer. Ideer. Forslag til forretninger. Tanker om det perfekte kup. Erhvervsplaner blev analyseret over billig rødvin på kollegieværelser. Blev forkastet. Udviklet. Blev aldrig til noget.

Bogcafeen har overlevet 10 års evolution. Hvis det lykkes jer at overbevise investorerne, og de giver jer penge, betyder det ... ja, så betyder det, at I endelig går efter den store gevinst.

Flashback 1992 #1:

Vin, lønslaver, drømme

»Hør nu her gamle ven«, sagde Peter og lænede sig frem over bordet. Han tog Adams hånd. »Selv om du bliver medicinforsker for Novo, kommer du sandsynligvis aldrig over en månedsindtægt på 100.000 kroner. Før skat. Og det kommer sandsynligvis til at tage dig omkring 15 år med hårdt slid at nå så vidt«.

Adam trak langsomt hånden til sig. Han kastede et blik over på dig. Du betragtede Peters smukke normanniske træk, skyggerne i hans ansigt, der bevægede sig svagt i stearinlysens skær.

»Og hvem siger, at jeg har brug for mere end en million kroner om året«, sagde Adam med et skævt smil og løftede sit glas.

Det er 1992. Thomas sidder på en restaurant sammen med sine fem venner. Om et års tid er de færdige med deres uddannelser. De taler om penge. De taler om deres fremtid. De taler om deres drømme. Igen. Det er et tilbagevendende emne. Snart skal de ud i den virkelige verden. Tanken om at de seks sammen kan skabe noget, der kan gøre dem rige og lykkelige, skal snart blive virkelighed, hvis det ikke bare skal forblive drømme. Snart vil klubbens medlemmer forsvinde hen, hvor arbejdet gror.

Peter nikkede. »Det siger du nu, hvor vi klarer os for under 10.000 kroner om måneden. Før skat«, sagde han og løftede sit glas. »Så virker 100.000 som en fyrstelig sum«. Adam løftede sit glas og mimedede skål og drak let. Han rystede på hovedet til en tjener, der stod i nærheden. Tjeneren trak sig tilbage. Du brød ind. »Det kommer overhovedet ikke

Thomas Lundstøm, 33 år, uddannet journalist, tekstforfatter

Drøm som 20-årig: At være fri, rig og på eventyr.

Hvad troede han dengang, at han ville være: Journalist.

Hvad endte han med at blive: Tekstforfatter på et reklamebureau i København.

Hvad drømmer han om nu: At lave noget, der udfordrer ham og hans evner.

Hvad drømmer han om, når lyset er slukket: At tage skæbnen i egen hånd.

Hvilken uddannelse tog han: Journalist fra Danmarks Journalisthøjskole.

Månedsløn: 38.000 kroner (24.000 efter skat)

Bopæl: 3 vær. ejerlejlighed i indre København. (Købt for 1,2 mill. Vurdering 1,6 mill.)

Husleje: 7.000 kroner.

Bil: Jaguar E Type, V12, 5,3 liter. (Købspris 530.000. Du har haft den i 14 dage).

Månedlig udgift til bil: 8.000 kroner.

Opsparing: 35.000 kroner.

Kone/Børn: Nej/Nej

Ansvar på en 1-10 skala: 3 (Ingen familie, egen lejlighed, bil)

Yndlingskaffe: Dobbelt espresso med rørsukker/brun farin og pisket mælkefløde.

an på penge«, sagde du og skænkede mere vin. Martin kiggede op, men bevægede sig ellers ikke. »Du er måske ligeglad med, hvad du kommer til at tjene?«, spurgte han. Han strøg en lok hår væk fra ansigtet, og smilede roligt. Du nikkede og så rundt på dine venner. »Jeg er ligeglad med penge«, sagde du alvorligt uden at fortrække en mine. Peter lagde hovedet tilbage og grinede så højt, at nogle gæster ved nabobordet kiggede irriteret på ham. Nikolaj dækkede sin mund med hånden, men hans krop hoppede af latter. Martin og Adam smilede bredt. Kun Karsten sad for bordenden og så alvorlig ud. »Jeg er også ligeglad med penge«, sagde Karsten, da latteren omkring bordet fortonede sig. Nu grinede du selv lavt. »Jeg tror nok, at jeg sagde det lidt for sjov«. »Det ved jeg godt«, sagde Karsten lavt til dig. Han skubbede til servietten på bordet. Han kastede et kort blik på Peter, der tændte en cigaret. Der var misundelse i blikket. »Det gør jeg ikke. Hvis det jeg laver er spændende og jeg brænder for det, så er jeg ligeglad med, om jeg arbejder gratis«, vedblev Karsten. Martin nikkede lidt eftertænksomt til Karstens ord.

I talte lidt om mulighederne for at arbejde med noget interessant for meget få penge,

Thomas (til højre) sammen med sin gode ven Peter Thøgersen, en bog og en god kop kaffe

indtil Peter afbrød jer. »Pis med jer«, mumlede Peter. »Det er kraftedeme kun noget I siger, fordi I er hamrende sikre på at komme ud til et vellønnet arbejde. Hvis I skulle klare jer for mindstelønnen, så var det en anden snak«, sagde han højt. Du nikkede til ham og smilede bredt. »Ja selvfølgelig Peter?«, sagde du med næsten pædagogisk tydelighed. »Det er da noget jeg siger, fordi jeg snart har en uddannelse, der er meget værdifuld. Jeg har råd til at sige det, men hvorfor skulle det gøre det mindre sandt? Er det ikke mindst ligeså hyklerisk af dig, at fyre en eviggyldig sandhed af, om at det kun er millionærer, der har råd til at være ligeglade med penge«, sagde du hurtigt og klart. Du var ikke videre fuld. Adam fløjtede anerkendende. Karsten smilede. »Hvis det er millioner, vi er ude efter, så skal vi starte vores egen virksomhed. Ellers bliver vi bare lønslaver«, sagde Peter, og nikkede til Nikolaj. Han tog et dybt sug af cigarettens. Nikolaj nikkede stiltfærdigt tilbage til Peter. Peter vendte sig mod dig. Du smilede, for du var udmærket klar over, at han ikke havde opgivet. »Hvor meget skulle du tjene, for at det var 'nok'?«, spurgte han. Du tænkte dig om et øjeblik. »50k om måneden. En lejlighed i København. En bil. Råd til at købe rødvin, whisky og gode

madvarer«, sagde du. Peter fastholdt dit blik og smilede nu sit evigt sympatiske smil, og du kunne ikke lade være med at smile igen. »Er det, hvad du vil have ud af det? Noget at æde og et sted at skide«, sagde Peter og hældte lidt mere rødvin op til dig. Du rykkede lidt på stolen og smilede. Du kunne mærke, at du for en gangs skyld var ude på dybt vand. »Er det din drøm?«, spurgte Peter og så dig ind i øjnene. Du holdt op med at smile, men svarede ham ikke. »Nej, det tænkte jeg nok Thomas. Du er bange for at drømme, for tænk nu, hvis dine drømme ikke går i opfyldelse, så er du jo en fiasko og dit liv har været en fiasko«. Du nikkede og rejste dig. »Jeg går lige på toilettet, mens jeg overvejer et kækt svar«, sagde du med et smil. Karsten gav dig et klap på ryggen på vej ud.

Da du kom tilbage sad dine venner omkring det rodede bord og talte sammen. Du stoppede i døråbningen og så på dem, mens tiden gik i stå omkring dig. Peters bløde smil og smukke lige tænder. Karstens øjne, der opfattede så meget mere end dine. Hurtigt blik på den ene, så på den anden. Et svag smil. Svagt tilbagetrukket. Nikolajs fødder der hurtigt stppede stiltfærdigt på gulvet, for at forhindre hans hjerne i at springe frem i samtalen til forvirring for jer andre. Martins lange fingre, der roligt lå foldet på bordet og udstrålede al den ro, som Nikolaj ikke besad. Adam, der ubemærket førte regnskab over middagen på en serviet, bragte orden i det kaotiske bord af øl, vin og kaffe. Tiden stod stille lige ind til Nikolaj fik øje på dig, stående i restaurantens halvmørke. Han vinkede til dig.

»Vi kan åbne bogcaféen«, sagde Nikolaj, da du satte dig.

Det passer Thomas Lundstrøm godt, når livet går hurtigt.

Ideen havde været oppe og vende flere gange før, men var blevet afvist. Karsten havde undersøgt regler for at sælge bøger. Det var besværligt. Man skulle være uddannet boghandler for at sælge bøger, der koster over 100 kroner. Og alle andre boghandlere ville lægge pres på forlagene for at gøre livet surt for en ny type boghandel. Du havde selv lavet en kvalitativ analyse af danskernes cafévaner, og de fleste ville bare have øl, chili, høj musik og kaffe i prioriteret rækkefølge. Men ideen var god. Konceptet var et stort hit i USA og England. Det kunne blive 90'ernes nye trend

Sommerkjole, mark, sex

Du tænder en cigaret og ser på bilerne, der stryger forbi på motorvejen. Du vender hovedet og kigger ud over gule marker, grønne skove og en blå Limfjord. Bag dig hører du nogle unge mænd lavmælt diskutere om Jaguaren er otte eller 12 cylindres udgaven. Uden at vende sig mod dem, holder du to gange fem fingre og så to til sidste i V tegn op til dem. Deres stemmer fortøner sig. Du vender dig og smiler til dem. En af dem vinker.

Pigen går ud fra buskadset mod dig. Hun har pludselig en lys og kort sommerkjole på. Bare tæer, men et par sandaler i hånden.

»Du ser godt ud«, siger du konstaterende, da hun kommer hen til bilen.

»Det gør du også«, siger hun og du rødmer til din overraskelse. Hun smiler til dig. Hendes mund er bred og interessant.

»Der fik du mig«, siger du og tager solbrillerne af. Du har lyst til at lade dig forføre af den unge pige. Du er smigret over, at hun flirter med dig, men ikke overrasket.

»Skal vi køre?«, spørger du.

Hun nikker, men ser over mod skoven. Hun tager din venstre hånd. Med højre låser du bilen og går med.

»Hvad er det for en forretning I vil starte?«, spørger hun. Hun ligger hen over dig. Hendes hoved hviler let på dit bryst. Dine fingre leger med hendes sorte hår, der er tykt og kraftigt.

»En bogcafé«, svarer du. Du mærker et lille dyr kravle i græsset under ryggen, men ignorerer det.

»Jeg har været i en fantastisk bogcafé i Edinburgh«, siger pigen.

Du kigger op i den blå himmel. »Det er et fint sted. Jeg kunne godt lide at betragte folk mens de sad og læste. Så gættede jeg på, om

de købte bogen eller ej«, siger du.

Pigen løfter hovedet og hæver sig på armene. Hun har et par fregner på hendes spinkle lyse arme. »Hvor sjovt. Du har også været der?«, siger hun og smiler. Hendes hår falder ned foran ansigtet og indrammede det på en blå baggrund.

Du nikker. »Jeg tog derop sammen med mine venner for at drikke whisky for 10 år siden. Vi fik drukket mere kaffe end whisky. Vi brugte resten af sommeren på at drømme om, hvordan vi kunne lave vores egen bogcafé i Danmark«.

»Hvorfor gjorde I det ikke?«

Du betragter pigens læber, mens hun taler. Du får lyst til hende igen. Hun kigger ned af dig og smiler.

»Vi havde ingen penge og heller ikke nogen idé om, hvordan man starter en forretning.

De andre ville ud og finde et arbejde«, svarer du. Du rejser dit hoved lidt fra græsset og hun møder dig med bløde læber. Du kan ikke sætte ord på, hvad hun smager af og er også ligeglad.

»Vil I så gøre det nu«, hvisker hun, da hun trækker sig tilbage.

»Ja. Det er det vi skal mødes om. Nu kan vi gøre det, men jeg ved ikke ...«, siger du og lukker øjnene i et lavt suk, da hun glider ned over dig.

»Ved ikke hvad?«, spørger hun og bevæger sig rytmisk og langsomt, mens hun trykker sig ned mod dig.

»Om jeg har lyst«, svarer du og sætter dig op, mens du griber fat om den spinkle skikkelse og holder hende ind til dig. Hun folder sine ben omkring dig og låser sig fast.

Flashback 1992 #2:

Rødvin, regler, kontrakt

Adam ledte efter en flaske med mere rødvin. »Jeg er enig med Peter om, at det ikke kan lade sig gøre. Selv om vi kunne finde en bank, der ville låne os en million kroner, er vi slet ikke parate til at starte en forretning. Og slet ikke en forretning, hvor vil skal kende reglerne for både boghandlere og etableringer med servering«, sagde Adam og tømte en flaske vin i sit glas.

»Jeg fatter jer ikke«, sagde du måske en smule mere ophidset end det var tanken. Du sukkede. »I ser begrænsninger i en række regler og regulativer for boghandlere. For fanden! Hvis vi virkelig VIL det her, så kan vi sgu' også gøre det. Så kommer vi forbi de regler og forbud«, sagde du og så på skiftevis Peter og Adam.

Adam rystede på hovedet. »Du kan ikke starte en forretning med følelser«, sagde han.

Du kigger lidt på ham, og tager dit glas med whisky. Der er kun en bundsjat Glenlivet tilbage, og du snuser til den, før du drikker den langsomt, og lader væsken glide ned af din tunge.

I sad lidt og småsnakkede. Kun Nikolaj sad uden at sige noget.

Nikolaj kløede sig i håret, og begyndte derefter at snurre en ske rundt i hånden. »Jeg kan godt se, hvor det her bærer hen, men jeg har et andet forslag«, sagde han og gik så i stå. Han så ud i restauranten som efterhånden var tømt for gæster. Et par tjenere gik rundt og satte stole på plads.

Du kastede et blik over på Peter. Peter rystede på hovedet, og du sagde ikke noget. Når Nikolaj blev stille, var det oftest fordi, der foregik et eller andet i hans hjerne, der optog hele kapaciteten, hvilket skete ret sjældent.

»Vi skriver en kontrakt«, hviskede han, så lavt, at det måske kun var dig, der sad lige ved siden af ham, der hørte det. De andre så spørgende på ham. Han så dem ikke. Han så frem for sig.

»Vi skriver en kontrakt«, sagde han lidt højere. Karsten nikkede. Du så over på Peter. »Om ti år har vi penge. Kontakter. Og viden«, fortsatte Nikolaj. »Men måske har vi også børn, hus og fast arbejde. Vi lover hinanden at lave en bogcafé om 10 år. Vi skriver en kontrakt på det«, sagde han og så rundt på jer andre. »Ellers glemmer vi det. Ellers bliver det bare noget, vi griner af«, sagde han.

Aalborg, navn, afsked

Du standser bilen foran banegården i Aalborg og slukker motoren.

»Hvornår kører du tilbage?«, spørger pigen.

»Søndag eftermiddag eller aften«, svarer du.

»Tager du færgen til Sjælland«, spørger hun.

»Jeg tager aldrig færgen. Jeg kan lide at køre«, svarer du.

»Vil du tage mig med?«, spørger hun.

»Ja, det vil jeg. Hvor skal jeg samle dig op?«

»Jeg venter her fra klokken fem til klokken syv på søndag. Hvordan lyder det?«, spørger hun.

»Det lyder fint«, svarer du.

»Klarer du den?«, spørger hun.

Du tøver. Om du klarer den? Om du klarer

at gense dine gamle venner. Høre om deres job, deres familie, deres huse, deres karriere.

Om du klarer at opleve, at de ikke mere vil det, som de engang drømte så meget om.

Om du klarer at se dem alle omklamret af konformitetens klamme greb. Eller om du kan klare, at de alle sammen kigger på dig, og spørger, om du er parat til at opgive alt, sælge jaguaren og satse på en drøm. Selvfølgelig klarer du den. Du ser over på den unge pige. Du kan klare hvad som helst.

»Jeg har stadig en dags tid til at finde ud af, hvad jeg vil«, siger du med et smil. »Nu har jeg tænkt over det i over 10 år, så det er vel på tide, at jeg beslutter mig for noget. Jeg klarer den«, siger du.

Hun åbner døren.

»Hvad hedder du?«, spørger du, da hun stiger ud.

Hun stikker hovedet ind i bilen. »Det får du at vide, hvis vi mødes på søndag«, siger hun og smiler.

Du nikker og kører din vej.

Vennerne

De er alle dine venner. Der var ikke nogen, der var udenfor. Bevares, I var forskellige som en gruppe venner, der mere eller mindre kan holde ud at holde sammen i 10 år, nødvendigvis må være, men der var ikke nogen af jer, der stod tilbage for hinanden. De er stadig dine venner. I er ikke gledet fra hinanden. Det er altid rart, når I mødes. I mailer sammen. Ser hinanden, når I kan komme til det. Mødes og drikker whisky. Sender hinanden underlige bøger, som I har fundet på nettet. Husker endda hinandens fødselsdage. Sender en Highland Park 21 års, når du hører, at hans forfremmelse er i hus. Bruger hinandens netværk. Skaffer hinanden kunder. Holder sammen. I er stadig en bande. Det er stadig dine venner. Din familie. Dine blodsbrødre.

Karsten

Karsten var fandeme så følsom. Sommetider var det som om, at han kunne se ind i jer, se forbi al jeres bullshit og se hvem, I virkelig var. Han faldt aldrig helt for Peters smartness og din kølige James Dean attitude. Det var sært, men Karsten var virkelig ligeglad med penge. Han gik slet ikke op i det. Ikke bare fordi, han ikke havde så mange, men ... han sukkede ikke, når I så en Porsche. Han deltog aldrig i: "Wow, se det hus – sådan vil jeg fandeme også bo. Hvad tror I at det koster" snakken.

Karsten uddannede sig til psykolog, men tog selvfølgelig arbejde i det offentlige, hvor han er arbejder med torturofre og psykisk ustabile mennesker for en latterlig lav løn. Du fatter ikke, at de ikke værdsætter ham noget mere, men tilsyneladende generer det ham ikke, at han kunne få det tredobbelte i det det private.

Martin

Martin har en evne til at holde sin mund, med mindre han rent faktisk har noget at sige. Det kan være lidt skræmmende, men det er nok godt, at der er nogen af jer, der er sådan, eller kunne I snakke i munden på hinanden alle sammen hele tiden. Martin var og er alvorlig. Han kan holde hovedet roligt, selv når I andre panikkede rundt. Til eksamen i gymnasiet udstrålede han en smittende ro. Når Martin ikke sked grønne grise, hvorfor skulle I så? Han læste egentlig jura, men sprang fra og blev politimand. Han sagde op efter han blev stukket ned under en anholdelse. Han er frisk igen, men gider ikke politiet mere. Han satser på bogcafeen.

Adam

Adam samlede trådene. Han havde orden på tingene. Han koordinerede aftaler. Et eller andet sted er det måske hans fortjeneste, at I stadig holder sammen. Da I bare var nogle unge knægte, var det nemt at overse Adam, fordi han stod lidt i baggrunden, men det ændrede sig. Pludselig var det Adam, der havde tjek på, hvornår I alle kunne mødes. Adam er disciplineret.

Han har en vinkælder, som han kun tager flasker fra, når I er på besøg. Det er næsten lidt som om, at det også er jeres vinkælder. Adam er gavmild.

Adam er blevet kommunaldirektør i en mindre sjællandsk kommune. Har en kone.

Peter

Selv som 20-årig havde Peter en aura af direktør omkring sig. Det var naturligt for ham, at stille sig forrest og tage ordet. Det var naturligt for ham, at folk lyttede, når han talte. Hans tanker var altid store. Hans drømme overgik altid dine - bare en lille smule. Hvis du sagde, at du drømte om at få en Alfa Romeo sportsvogn, spurgte han dig om, hvorfor du ikke gik efter en Porsche. Der var noget Klaus Risskær over ham dengang. Men det var også det, du kunne lide. De store tanker. Sidde på en café og lade jeres drømme flyde sammen i en selvforstærkende proces.

Nikolaj

Nikolaj tænker hurtigt – som om han havde fundet et hemmeligt overhalingsspor i sin hjerne. Eller måske har en sportsvogn deroppe og er god til at køre zig zag mellem de langsommere biler. Han er spøjs. Fik både lave og høje karakterer i gymnasiet. Lagde sig ud med lærere. Boykottede undervisningen, hvis han mente, at læreren var for dum. Skrev opgave om Stephen Hawking, som blev stemplet som 'uforståeligt vås' med tilhørende 03 og senere bedømt til et 13 tal, da den blev vurderet af en berømt astrofysiker fra Risø.

Nikolaj er besynderligt nok blevet leder af et bibliotek. Og har fået en kone og to børn.

Om Thomas Lundstrøm

Du er den af de seks venner, der aldrig er blevet rigtig voksen – i hvert fald ikke i de andres øjne. Det vurderes ud fra, at du aldrig har haft et fast forhold, du har ingen børn, kører i ufornuftige biler, bor en relativt lille lejlighed. Det er fordi, du stadig er i tvivl om, hvad du egentlig vil med sit liv – og det er noget værre noget, for du er klar over, at du er i fuld gang med det. Du ved ikke, om du vil have en familie. Du ved ikke, om du er lykkelig. Du prøver at være ærlig over for dig selv, men det betyder bare, at du føler dig fremmedgjort over dine mandlige kolleger, der har børnene med på arbejde, og som kører i stationcars og Citroen Berlingo. Du er både misundelig og lettet, når du ser dem. Det virker som om, at de virkelig går op i, hvor mange mennesker, der lader sig influere af deres reklamer. Du er ligeglad.

Bogcaféen og Thomas' kompetencer

Du var altid meget glad for tanken om at åbne en bogcafé. Ideen var god. Ideen er god. Rundt omkring skyder små luksus kaffehuse op. De er ikke caféer. Der ligger sgu' snart en Baresso eller en Amokka på hvert gadehjørne. Og de sælger kafferelaterede produkter til et ungt købestærkt og villigt publikum. Og boghandlerne sælger stadig bøger. Internettet har ikke slået boghandlerne ihjel. Danskerne ville elske kombinationen. Det ville selvfølgelig kræve en helvedes god markedsføring, men der ville komme læssevis af gratis reklame i form af omtale i medierne. Du kender Ole Knudsen inde fra DR Dokumentar. Da du fortalte ham om ideen om en bogcafé, sagde han, at det kunne være skide sjovt at lave en dokumentarserie om seks gamle venner, der startede en ny type virksomhed sammen. Og aviserne ville også skrive en masse om det. Ideen er skide god, men du har ingen idé om, hvorvidt det rent faktisk økonomisk kan lade sig gøre.

Du ved noget om markedsføring. Om reklame. Om PR-stunts. Events. Du kan forestille dig masser af fine ting:

I kunne markedsføre jeres eget kaffemærke. Eller endnu bedre, gå i samarbejde med et allerede stort eksisterende kaffemærke, og få dem til at lave en eksklusiv kaffe til jer, så I også markedsfører kaffeproducenten, som en særlig kvalitetskaffe. Og kaffen kan selvfølgelig kun købes i jeres forretning.

Kunder kunne abonnere på månedens bog, og få en bog og en eksklusiv gavepakke med kaffe oveni.

Køb for X antal kroner bøger og få X antal kopper kaffe/pakker kaffe.

Der er masser af muligheder for at skabe en synergieffekt mellem bøger og kaffe. Men ideer og drømme er en ting. Realiteter noget helt andet og du har svært ved at overskue realiteter.

Hvad er dine styrker:

Du er kreativ og god til at få ideer og især udvikle ideer i den rigtige retning.

Du forstår at holde din mund, når det ikke er nødvendigt at sige noget.

Du er god til at observere og fornemme, hvad der foregår omkring dig.

Du formår at indgå i teamwork, også når du ikke bestemmer.

Hvad er dine svagheder

Du har svært ved at gennemføre noget alene.

Du giver hurtigt op i diskussioner og trækker dig tilbage, i stedet for at holde på dit, selv om du mener, at du har ret. Du er en smule konfliktsky.

